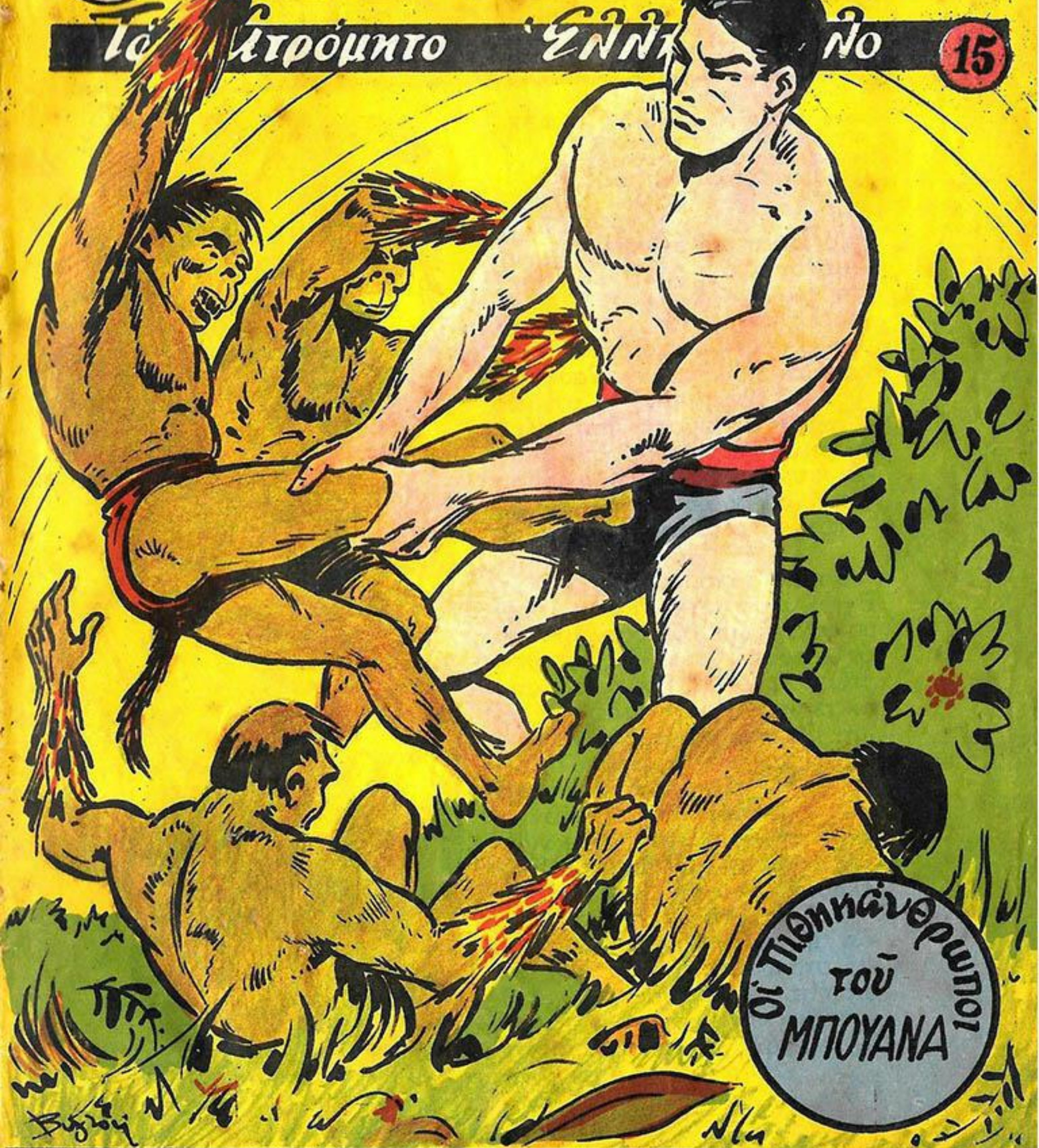


ΤΑΡΓΚΑ

Το Ατρόμητο Σηντ Νο 15



ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΟΙ ΠΙΘΚΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΜΠΟΥΑΝΑ

ΜΙΑ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ ΣΤΕΛΝΕΙ ΤΟΝ ΤΑΡΓΚΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΑΛΟΑ ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΤΟΥ ΖΑΝΟΥΡ. ΕΝΑΣ ΦΡΙΧΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΤΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ Ο ΑΤΣΙΔΑΣ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ...



ΚΕΦ. 1. "Όπου ο 'Ατσίδακ ανακαλύπτει καινούργιο τρόπο να κυνηγά ζαρκάδια, χωρίς να...κουράζεται!

Συσπειρωμένη μέσα στη λόχη της άκροποταμιάς, μιὰ πελώρια τίγρις ταλαντεύεται, έτοιμη να έφορμήσει. Τα μοχθηρά μάτια της φωσφορίζουν, καθώς είναι καρφωμένα σ' έναν τεράστιο βούβαλο, που προχωρεί άργα-άργα προς τὸ νερό, για να ποτιστή. Έχει ξημερώσει από πολλήν ώρα κι' ο ήλιος βρίσκεται ψηλά, στον καταγάλανο ούρανό.

Ο άγριοβούβαλος διαισθάνεται πώς έρχεται πολύ άργα να πιή νερό και πώς κάποιος φοβερός κίνδυνος μπορεί να καρδοκή εκεί γύρω. Γι' αυτό τὸ όγκώδες και έξαιρετικά δυνατό κορμί του κινείται άργά. Τὸ βλέμμα του κυκτάζει παντού καχύποπτα. Και τὸ μεγάλο κεφάλι του είναι χαμηλωμένο έτσι, που να προβάλλουν σαν δυὸ μακρυά χαλύβδινα και γυριστά σπαθιά, τὰ πελώρια κέρατά του.

Έτοιμος να λογχίσει μ' αυτά τὸν κάθε άπροσδόκητο έχθρό, ο άγριοβούβαλος πλησιάζει σιγά - σιγά στην άκροποταμιά. Σκύβει κι' αρχίζει να πίνη νερό.

Ἡ μεγάλη τίγρις πού τὸν παραμονεύει, μέσα ἀπὸ τὴ λόχμη, συσπειρώνεται ἀκόμα περισσότερο κι' ἀμέσως ἐφορμά!

Τὸ ραβδωτὸ ὑποκίτρινο κόρμι τῆς πετιέται στὸν ἀέρα σὰν καλοδουλεμένο λάστιχο, διαγράφει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς μιὰ τοξωτὴ τροχιά καὶ πέφτει ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ ἀγριοβούβαλου.

Τὰ νύχια τῆς καρφώνονται ἀμέσως, σὰν εἴκοσι ἀτσάλινα μαχαίρια μέσα στὶς σάρκες τοῦ μεγάλου ζώου καί, ταυτόχρονα, τὰ δόντια τῆς μπήγονται βαθειὰ στὸ σβέρκο του!

Ὁ ἀγριοβούβαλος ἀφήνει ἕνα βαθὺ μουγκρητὸ πόνου καὶ ὀργῆς.

Συγκεντρώνει τὴν τεράστια δύναμί του καὶ κάνει μερικὰ ἄλματα, μ' ὅλο τὸ βάρος τῆς τίγρης, πού βρίσκεται πάνω στὴ ράχη του. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ρίξει κάτω, ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Τὸ σαρκοφάγο θηρίο μένει γαντζωμένο στὴ θέσι του. Μπήγει τὰ δόντια του πιὸ βαθειὰ κι' ἀμέσως ἀκούγεται ἕνας ξερὸς κρότος. Ὁ ἀγριοβούβαλος τρεκλίζει σὰν μεθυσμένος. Κάνει μερικὰ βήματα, βογγάει πάλι βαθειὰ καὶ πέφτει, μὲ τοὺς σπονδύλους τοῦ τραχήλου του τσακισμένους! Τότε ἡ τίγρις ξεγαντζώνεται. Σηκώνει τὸ μπροστινὸ τῆς πόδι. Τὰ κοφτερὰ νύχια τῆς ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὶς βελουδένιες θήκες τους καί, μ' ἕνα δυνατὸ χτύπημα, σκίζουν ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀγριοβού-

βαλου. Τὰ ἐντόσθιά του χύνονται ἔξω. Τὸ σκαρκοφάγο θηρίο σκύβει κι' ἀρχίζει νὰ τὰ καταβροχθίζει λαίμαργα.

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ κλαδιὰ ἑνὸς κοντινοῦ δέντρου σαλεύουν.

Ἐνας μαῦρος, πλαδαρὸς ὄγκος κινεῖται ἀνάμεσά τους, παίρνοντας πιὸ ἀναπαυτικὴ θέσι. Εἶναι ὁ κωμικὸς νέγρος, ὁ Ἀτσίδας, ὁ ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ Τάργκα, πού κάνει ἀδιάκοπες γκάφες, γιὰ νὰ βγοῦν στὸ τέλος σὲ καλό. Τὴν ξαπλάρει στὰ κλαδιὰ καὶ μουρμούριζει:

— Ἐσὺ τίγκρος σκοτώνει-σκοτώνει ἄγκριος βούβαλος, ἐγκὼ τρώει - τρώει ἄγκριος βούβαλος! Ἐσὺ φύγει-φύγει γρήγορος!

Βγάζει ἀπὸ τὴ ζώνη του τὸν μεγάλο φακὸ τοῦ Τάργκα, τὸν φέρνει κάτω ἀπ' τὶς ἀχτίνες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου, τὶς συγκεντρώνει σ' ἕνα πυρωμένο φωτεινὸ καρφί καὶ τὸ στέλνει νὰ τρυπήσει τὴ ράχη τοῦ θηρίου, πού καταβροχθίζει λαίμαργα τὰ σπλάχνα τῆς λείας του!

Τὴν πρώτη στιγμή ἡ μεγάλη τίγρις δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

Ἀμέσως, ὅμως, μιὰ στήλη καπνοῦ σηκώνεται ἀπὸ τὴ ράχη τῆς!

Τὸ στιλπνὸ τρίχωμά τῆς ἀνάβει κάτω ἀπὸ τὴν πύρινη ἀκτίνα τοῦ φακοῦ κι' ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ... καίγεται!

Ἡ τίγρις ἀφήνει ἕνα βρυχηθμὸ καὶ πηδάει πιὸ πέρα. Τὰ μάτια τῆς παίρνουν τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς φωτιᾶς

καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν ἐχθρό, ποὺ τὴν ἀπειλεῖ. Γύρω, ὅμως, δὲν φαίνεται ψυχὴ ζῶσα. Καὶ ἡ ράχη τῆς ἐξακολουθητικὰ σιγοκαίγεται. Ταυτόχρονα ἡ ἀχτίδα ἀπὸ τὸν φακὸ τοῦ Ἀτσίδα, τῆς ἀνάβει δεύτερη φωτιά στὸ κεφάλι. Κι' ἀμέσως ἔπειτα τρίτη φωτιά στὰ πλευρά!

Τώρα τὸ τέραστιο αἰλουροειδὲς κάνει σὰν τρελλό! Βρυχᾶται μὲ λύσσα καὶ κυλιέται στὸ χῶμα μὲ τὴ ράχη, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸν πόνο ποὺ τοῦ προκαλεῖ ἡ φωτιά. Ψύχραιμος ὁ Ἀτσίδα καὶ ἀόρατος μέσα στὰ φύλλα τῶν δέντρων, κατευθύνει τὴ φλογισμένη ἀκτίνα τοῦ στήν... κοιλιὰ τῆς ἀναποδογυρισμένης τίγρης! Καινούργια στήλη καπνοῦ σηκώνεται ἀπὸ κεῖ. Καί, καθὼς τὸ δέρμα τῆς κοιλιᾶς τῆς εἶναι πιὸ μαλακὸ καὶ πιὸ εὐαίσθητο, ἡ τίγρις νοιώθει τὸν πόνο τῆς φωτιᾶς πιὸ ἀφόρητο! Πετιέται ὀρθὴ καί, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια, τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει σὰν ἀστραπή. Καί, σὲ λίγο, χάνεται στὰ βάθη τῆς ζούγκλας!

Κατενθουσιασμένος ὁ Ἀτσίδα συγχαίρει τὸν... ἑαυτοῦ του γιὰ τὴν ἐπιτυχία.

— Ἐγκὼ μπράβο... ἐμένα!, λέει γελαστά. Ἐγκὼ εἶναι ἔξυπνὸ, ἐγκὼ εἶναι φωστήρα! Ἐγκὼ βρίσκει κρέας πολὺ, ἐγκὼ τρώει κρέας πολὺ, ἐγκὼ ὄχι κουράτζει ἐμένα σκοτώνει - σκοτώνει ἄγκριος βούβαλος καὶ τζαρκάντις. Τίγκρος σκοτώνει, ἐγκὼ παίρνει, ἐγκὼ τρώει - τρώει!

Πηδάει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο, πιάνει τὸν ἀγριοβούβαλο ἀπὸ τὰ πισινὰ του πόδια κι' ἀγωνίζεται νὰ τὸν τραβήξῃ. Φυσικὰ δὲν τὰ καταφέρνει, γιὰ τὸ ζῶο εἶναι πελώριο καὶ πολὺ βάρυ. Ἀγωνίζεται, φουσκώνει, ξεφουσκώνει κι' ἀπὸ τὸ μέτωπό του κυλᾶνε χοντροὶ κόμποι ἰδρώτα.

Στὸ τέλος... θυμώνει. Σηκώνεται ὀρθίος καὶ φωνάζει ἀπειλητικά:

— Ἐσὺ βούβαλο... πεισματάρης εἶναι! Ἐσὺ ὄχι θέλει ἔρτει ματζί μου, πάει-πάει ἐσένα ντικός μου σπηλιά! Ἐγκὼ ἐσένα, νά!

Τραβάει πίσω τὴν ποδάρρα του καὶ τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιά.

— Ἐσὺ ἔρτει ματζί τέλει ντὲν τέλει, παλιόσκυλο!, τὴ ξαναλέει.

Ὁ Τάργκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ποὺ βρίσκεται στὶς κοντινὲς λόχμες, κυνηγώντας μικρὰ ἐλάφια, ἀκούει τὶς ἄγριες φωνὲς τοῦ Ἀτσίδα καὶ πιστεύει, πῶς τοῦ συνέβη κάτι κακό. Ἀφήνει, λοιπόν, τὸ κυνήγι του καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τί τρέχει, Ἀτσίδα; Μὲ ποιὸν τᾶβαλες πάλι καὶ... γκαρίζεις ἔτσι;

— Βούβαλο ὄχι τέλει ἔρτει ματζί μου!, διαμαρτύρεται ὁ Ἀτσίδα.

Περίεργος ὁ Τάργκα βγαίνει ἀπὸ τὶς λόχμες καὶ προχωρεῖ.

Καθὼς βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὸν σκοτωμένο ἀγριοβούβαλο γεμίζει ἀπορία. Ἐνα ἄγριο βουβάλι εἶναι, γιὰ τὸν

άνθρωπο, πολύ δύσκολος αντίπαλος, γι' αυτό είναι περίεργος, πώς ο άστεϊος νέγρος μπόρεσε να τὸ σκοτώσει.

— Έσὺ τὸν σκότωσες τὸν ἀγριοβούβαλο; τοῦ φωνάζει. Μπράβο σου!

Ὁ Ἀτσίδασ κορδώνεται. Πετάει ἔξω τὴ χοντρή κοιλιά του, τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν γλείφει μὲ ὑπερηφάνεια.

— Ἐγκώ, λέει, ὄχι καταδέκεται βάζει ἔμένα σκοτώνει-σκοτώνει ἄγκριος βούβαλο! Ἐγκὼ βάζει ντικὸς μου... ὑπηρέτος, σκοτώνει βούβαλο, ἔγκὼ παίρνει - παίρνει βού-



Τὸν τρουπάει πέρα-πέρα καὶ μπήγεται στὸ ξύλο τοῦ δέντρου, πού βρῖσκεται ἀπὸ πίσω.

βαλο, τρώει - τρώει βούβαλο!

Στὸ μεταξύ ὁ Τάργκα ἔχει φτάσει κοντά. Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ πού ρίχνει, καταλαβαίνει πὼς τὸ βουβάλι αὐτὸ εἶνε σκοτωμένο ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν κοφτερῶν νυχιῶν κάποιου μεγάλου αἰλουροειδοῦς.

— Ποῦ εἶναι ἡ τίγρις πού τὸ σκότωσε; Γιατί δὲν τὸ ἔφαγε; τὸν ρωτάει.

— Ντικὸ μου φακὸ κάψει-κάψει τίγκρος, ἀπαντάει προζάτα ὁ Ἀτσίδασ, τίγκρος φύγει-φύγει τρεχᾶτος!

Ὁ Τάργκα τὸν ἀκούει καὶ γελάει. Ἐπειτα τοῦ λέει:

— Ἄντε, λοιπόν, δὲν χρειάζεται νὰ κυνηγήσουμε ἄλλο. Οἱ σάρκες τοῦ βούβαλου θὰ μᾶς φτάσουν γιὰ ἀρκετὲς μέρες. Ἄς τὸν πᾶμε στὴ σπηλιά.

Χωρὶς νὰ χάσει καιρὸ κόβει μερικὰ μεγάλα κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δέντρα. Τὰ δένει μεταξύ τους στερεὰ, μὲ βούρλα τῆς ἀκροποταμιάς. Ἐτσι φτιάχνει μιὰ πρόχειρη, ἀλλὰ στερεὰ κρεββατίνα. Τὴ δένει ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη μὲ δυὸ χορτόσκοινα. Ἐπειτα πλησιάζει τὸν σκοτωμένο βούβαλο, τὸν ἄρπάζει μὲ τὰ δυνατὰ του μπράτσα καὶ τὸν ἀναποδογυρίζει ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν κρεββατίνα. Δίνει στὸν Ἀτσίδα τὴν ἄκρη τοῦ ἑνὸς χορτόσκοινοῦ. Κρατᾶει αὐτὸς τὴν ἄλλη. Κι' ἔπειτα τοῦ λέει:

— Ἐμπρός, Ἀτσίδα! Τράβα μὲ ὅλη σου τὴ δύναμη! Τὰ... καταφέρνεις;

Ὁ κωμικὸς νέγρος προσ-



Ἄνοίγει τὰ πόδια του καὶ κάθεται μαλακά - μαλακά στὴ ράχη τοῦ ρινόκερου.

βάλλεται. Δείχνει τὰ μπράτσα του κι' ἀπαντάει:

— Ἐγκὼ εἶναι πολὺ ντυνατό, κύριος Τάργκα! Ἐγκὼ σκοτώνει - σκοτώνει... νεκρὸ κοροκόντειλο!

Σέρνοντας κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὰ χορτόσκοινα, προχωροῦν στὸ μάκρος τῆς ἀκροποταμιάς, κουβαλῶντας τὸν ἀγριοβούβαλο στὴ φωλιά τους.

ΚΕΦ. 2. Ὅπου ἡ φωτιά τοῦ Ἄτσίδα μεταδίδεται στὴ ζούγκλα καὶ ἡ Μαλόα κάνει ἀπροσδόκητες καὶ δυσάρεστες γνωριμίες!

Μανιασμένη ἡ πελώρια τίγρις σκίζει σὰν ἀστραπή τὴν πυκνοφυτεμένη ζούγκλα. Τὰ πονεμένα οὐρλιαχτά

τῆς ἀντηχοῦν γύρω ἀπαίσια. Ἡ φωτιά ποὺ τῆς ἄναψε ὁ Ἄτσίδα σιγοκαίει τὸ τρίχωμά της. Κάπου - κάπου ὑπάρχουν ἀπάνω τῆς κολλημένα κομμάτια ἀπὸ τὰ ρετσίνια τῶν δέντρων κι' ὅταν ἡ φωτιά πλησιάσῃ σ' αὐτὸ, τότε ξεπετιοῦνται μικρὲς κιτρινωπὲς φλογίτσες, ποὺ τσιτσιρίζουν!

Κατατρομαγμένο τὸ θηρίο κοντοστέκεται. Σ' ἓνα σημεῖο τῆς ράχης του ἔτυχε νὰ εἶναι κολλημένα χοντρά κομμάτια ρετσινιοῦ κι' οἱ φωσφορικὲς φλογίτσες γίνονται πιὸ μεγάλες. Οἱ πόνοι τῆς τίγρης πολλαπλασιαζοῦνται καί, ἀπελπισμένη, πέφτει μέσα σὲ μιὰ

λόχη από ξερά χόρτα, για να κυλιστή και να γλυτώσει από τὸ μαρτύριο.

Ἀλλά, τότε, ἡ φωτιά γενικεύεται! Τὰ φλεγόμενα ρετσίνια ξεκολλάνε ἀπὸ τὸ τομάρι τῆς τίγρης καὶ κολλᾶνε ἀπάνω στὰ ξερά κλαδιά, μεταδίνοντάς τους τὴ φλόγα τους!

Σὲ λίγο ξεπετιοῦνται τριγύρω οἱ πρῶτες πύρινες γλώσσες. Ἡ φωτιά μέσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα πολὺ σπάνια παρουσιάζεται. Ὄταν ὅμως παρουσιασθῆ, θεριεύει καὶ ξαπλώνεται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀπειρα δέντρα, μὲ τοὺς κορμούς τους γεμάτους ρετσίνι, ποὺ τὰ κάνει ν' ἀρπάζουν καὶ νὰ φλογίζονται ἀμέσως, σὰν γιγαίτιες λαμπάδες!

Λίγην ὥρα πιὸ ἀργὰ τεράστια καὶ πυκνὰ σύννεφα σηκώνονται ψηλὰ καὶ σκοτίζουν τὸν μεσημεριάτικο τροπικὸ ἥλιο!

Μιὰ θάλασσα ἀπὸ φλόγες σκεπάζει ὀλόκληρη τὴν περιοχή.

Τὰ γιγάντια δέντρα τριζοβολουῦν καὶ πέφτουν σὰν γιγαντες χτυπημένοι ἀπὸ κεραυνό! Τέτοιος χάλασμός δὲν ξανάγινε στὴ ζούγκλα!

Ἡ Μαλόα, ἡ ξανθὴ συντροφισσα τοῦ Τάργκα, ποὺ ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὴ σπηλιά της, μαζεύοντας διαλεχτοὺς καὶ νόστιμους καρπούς, για νὰ συμπληρώσει τὸ μεσημεριανό τους γεῦμα, στέκεται κατάπληκτη.

Δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψει

πῶς ἔγινε μιὰ τόσο μεγάλη πυρκαγιά.

Αὐτὲς οἱ φλόγες ποὺ ξαπλώνονται, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φέρουν καταστροφή.

Καὶ πραγματικά.

Τρέχοντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ἡ φωτιά ξεπερνᾶει ἑρρικούς κατάφυτους λόφους καὶ ἔπειτα ξεχύνεται, σὰν πύρινος καταρράχτης, πρὸς τὴ βαθειὰ καὶ μυστηριώδη κοιλάδα τοῦ Μπουάνα!

Ποδᾶρι ἀνθρώπου δὲν ἔχει πατήσει ὡς τώρα, σὲ τούτη τὴν κοιλάδα!

Ὅσοι ἰθαγενεῖς παραπλανήθηκαν στὴ ζούγκλα καὶ ξέπεσαν πρὸς τὰ ἐκεῖ, δὲν ξανάδωσαν ποτὲ πιά σημεῖα ζωῆς!

Γι' αὐτὸ ὅλες οἱ φυλὲς ἀποφεύγουν τὴν κοιλάδα τοῦ Μπουάνα!

Τὴν πιστεύουν γιὰ στοιχειωμένη! Καὶ οἱ γέροι ἰθαγενεῖς διηγοῦνται στὰ παιδιά τους, ὅτι σ' αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ καὶ πυκνοφυτεμένη κοιλάδα, ἀπ' τὴν ὁποία ἀκούγεται μέρα καὶ νύχτα τὸ ἀδιάκοπο μουγκρητὸ τῶν καταρραχτῶν καὶ τὰ ἀλλόκοτα γρυλλίσματα παραξένων ὄντων — σ' αὐτὴ τὴν καταραμένην κοιλάδα κατοικεῖ ὁ Μαῦρος Διάβολος τῆς Ζούγκλας, μὲ στρατιὲς ὀλόκληρες Δαιμόνων! Ἔτσι, κάθε παιδί μεγαλώνει μὲ τὸν τρόμο στὴν ψυχὴ του, γι' αὐτὴ τὴν κοιλάδα!

Καὶ νὰ, τώρα, ποὺ οἱ φλόγες χυμοῦν ἀκράτητες πρὸς τὸ μέρος της!

Ἀμέσως τὰ ἀλλόκοτα γρυλλίσματα πολλαπλασιάζονται.

Ἀκούγονται βήματα καὶ λαχανιασμένα τρεχαλητά. Κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάθετα βράχια ποὺ κυκλώνουν τὴ φοβερὴ κοιλάδα τοῦ Μπουάνα, ξεπροβάλλουν οἱ τρομεροὶ κάτοικοι τῆς!

Δὲν εἶναι ζῶα, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἄνθρωποι! Τὰ πρόσωπά τους ἔχουν τὴν ὄψι ἐνὸς ἀποτρόπαιου καὶ ὑπερβολικὰ ἄσκημου γορίλλα, ἀλλὰ ἔχουν τὸ σῶμα τους ἄτριχο, ὡς σῶμα ἀνθρώπου! Μόνον τὰ τεράστια χέρια τους, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ κάτω, σκεπάζονται ἀπὸ πυκνὸ καὶ ἄγριο τρίχωμα, ποὺ τὰ κάνει νὰ μοιάζουν ὡς κλάδοι ἀγκαθιδῶν! Πίσω, ἢ σπονδυλική τους στήλη καταλήγει σὲ μιὰ ἰσχυρὴ οὐρά, ποὺ μαστιγώνει κάθε τόσο τὸν ἀέρα, μὲ σπασμωδικὲς κινήσεις!

Οἱ τρομεροὶ αὐτοὶ πιθηκάνθρωποι, οἱ προαιώνιοι κάτοικοι τῆς κοιλάδας τῶν Μπουάνα, ποὺ κατακερματίζουν ὅποιον τολμήσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ μυστηριώδες ἄντρο τους, ἀναγκάζονται ἀπὸ τὶς φλόγες γιὰ πρώτη φορὰ νὰ βγοῦν ἔξω, στὴν ἐλεύθερη ζούγκλα!

Προχωροῦν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀγριωποὶ, ἀλαφιασμένοι, κρατῶντας στὰ χέρια τους περίεργα ὄπλα, — μακρὰ ἀκόντια καὶ παράξενα μαχαίρια, ποὺ μοιάζουν μὲ διπλὴ αἰχμὴ σιδερένιου βέλους.

Πυκνὸ τρίχωμα τοὺς σκεπάζει τὰ μάτια καὶ τοὺς κάνει νὰ φαίνονται ἀπὸ μακριά, ὡς γιγάντιαιοι τυφλοπόντικες, ποὺ σηκώθηκαν στὰ δύο

τους πόδια! Βαδίζουν ὁ ἓνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλον, στὴ γραμμὴ, ὡς στρατιῶτες. Ὑπερπηδοῦν τοὺς βράχους καὶ, ξαφνικά, ἐκεῖνοι ποὺ πάνε μπροστὰ ἀφήνουν μερικοὺς ἀνατριχιαστικοὺς γρυλλισμούς.

Ἔχουν δὴ ἀπέναντί τους τὴ Μαλόα, τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας!

Ἡ θεὰ τῆς τοὺς ἐξαγριώνει ἀκόμα πιὸ πολύ. Πιστεῖουν, ἴσως, πὼς αὐτὸ τὸ περίεργο κι' ὀλόλευκο κορίτσι ἔρριξε τὴ θάλασσα τῆς φωτῆας μέσα στὴν κοιλάδα τους!

Ἐνας πιθηκάνθρωπος τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς. Στηρίζει τὴ ράχη του σ' ἓνα δέντρο καὶ σηκώνει ψηλὰ τὸ χέρι του, ἕτοιμος νὰ τῆς πετάξῃ τὸ παράξενο μαχαίρι του, ποὺ μοιάζει μὲ διπλὸ βέλος.

Ἀλλὰ ἡ ἀτρόμητη συντροφισσα τοῦ Τάργκα εἶναι πιὸ γρήγορη!

Μαντεύει τοὺς σκοπούς του καὶ τραβάει γρήγορα τὸ μαχαίρι τῆς.

Τὸ πετάει μὲ πολλὴ δύναμι καὶ μὲ μοναδικὴ εὐστοχία. Τὸ καλοακονισμένο ἀτσάλι σκίζει τὸν ἀέρα. Καθὼς ἀστράφτει ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κι' ἀπὸ τὶς ἀνταύγειες τῶν φλογῶν, χαράζει στὴν ἀτμόσφαιρα μιὰ συνεχῆ φωτεινὴ γραμμὴ, ποὺ μοιάζει μὲ ἀστραπή!

Ἡ αἰχμὴ του καρφώνεται στὸν καρπὸ τοῦ ὑψωμένου χεριοῦ τοῦ πιθηκάνθρωπου. Τὸν τρυπάει πέρα-πέρα καὶ μπήγεται στὸ ξύλο τοῦ δέντρου, ποὺ βρίσκεται ἀπὸ πίσω! Ὁ πιθηκάνθρωπος ρίχνει ἓνα

σπαραχτικὸ οὐρλιαχτὸ καὶ μὲνει ἐκεῖ, μὲ τὸ χέρι του καθηλωμένο ψηλὰ καὶ βουτηγμένο στὸ αἷμα!

Ἡ στρατιὰ τῶν ἄλλων πιθηκανθρώπων ξεσπάει σὲ φοβεροὺς λαρυγγισμοὺς.

Καὶ χύνονται ὅλοι μαζί ἐναντίον τῆς Μαλόα, κραδαίνοντας ἓνα ὀλόκληρο δάσος ἀπὸ μακρὰ ἀκόντια. Οἱ φωνές τους δημιουργοῦν πανδαιμόνιο!

Τὸ ξανθὸ κορίτσι, ἄοπλο πιά καὶ μόνο, μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς τερατώδεις κι' ἀπροσδόκητους ἐχθροὺς, ἀρχίζει νὰ τρέχη τρομαγμένο.

Ἀλλὰ οἱ πιθηκάνθρωποι



Τὸν σηκώνει ἀπ' τὴν οὐρὰ τὸν γυρίζει στὸν ἀέρα καὶ τὸν πετάει νὰ κοιμηθῆ σὲ μιὰ μακρὴν λόχμη.

τοῦ Μπουάνα ἔχουν ἀπίστευτη ταχύτητα!

Ἡ ἀπόστασι ποὺ τοὺς χωρίζει ἀπ' τὴ Μαλόα, λιγοστεύει ὀλοένα.

Τότε ἡ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα κοντοστέκεται, ἐπιστρατεύει ὅλη τὴ δύναμι τῶν πνευμονιῶν της καὶ βγάζει μιὰ τρομερὴ κραυγή:

— Τάργκααα! Τάααργκα! Βοήθεια, Τάργκααα!

Ἡ ἦχὸ τῆς ζούγκλας ξυπνάει καὶ ξαναλέει μὲ τὸν ἀντίλαλό της:

— Τάαααργκα!... Τάργκααα... Βοήθεια, Τάργκαα...

ΚΕΦ. 3. Ὅπου ὁ Τάργκα μπλέκει μὲ καινούργιους ἐχθροὺς καί... ξανανοίγει παλὰ τεφτέρια!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο καρφώνεται μονομιᾶς στὴ θέσι του!

Πετάει τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσκοινου, ποὺ κρατάει στὰ χέρια του. Καὶ στήνει αὐτί. Μέσα στὴν μακρυνὴ ἀντάρα καὶ τὴ βοή ποὺ προκαλοῦν τὰ στριγγλίσματα τῶν πιθηκανθρώπων, ἀντηχεῖ ἡ γνώριμη κι' ἀγαπημένη φωνὴ τῆς Μαλόα, ποὺ ζητάει τὴ βοήθειά του!

Ὁ Τάργκα δὲν χάνει οὔτε στιγμή. Χουφτιάζει τὴ λαβὴ τοῦ μαχαιριοῦ του. Τὸ τραβάει ἀπ' τὴ θήκη του κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη σὰν ἄνεμος. Τὸ ἄλλο δευτερόλεπτο ἔχει χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κατάπληκτου Ἀτσίδα. Τρέχοντας ξανακούει τὴ φωνὴ τῆς ἀγαπημένης του Μαλόα, ποὺ τοῦ φωνάζει καὶ πάλι, μὲ πιὸ με-

γάλη ἀπελπισία. Αὐτὸ τοῦ δίνει φτερὰ στὰ πόδια. Ἐκμηδενίζει τὴν ἀπόστασι μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς. Κάθε τόσο πυκνοὶ θάμνοι καὶ πλατύφυλλα φυτὰ τοῦ φράζουν τὸν δρόμο, ἀλλὰ τὸ Ἑλληνόπουλο τὰ ὑπερπηδάει μὲ εὐλυγισία ἀγριόγατου.

Ξαφνικά, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ πετάει πάνω ἀπὸ ἓνα τέτοιο πλατύφυλλο φυτὸ καὶ προσγειώνεται μαλακὰ στὴν ἄλλη πλευρὰ του, ἀκούει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του! Σκύβει καὶ μένει κατάπληκτος. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἔχει πέσει: ἀπάνω σ' ἓναν πιθηκάνθρωπο, ποὺ παραμόνευε χωμένος στὸ φυτό!

Ὁ Τάργκα κυττάζει μὲ ἀηδία ἀπὸ τὸ ἀποκρουστικὸ ὄν.

Ἀλλὰ ὁ πιθηκάνθρωπος ἔχει λυσσάζει ἀπὸ ὀργή. Μουφάζει ἀπαίσια, σηκώνει τὸ τεράστιο ἀκόντιό του, μὲ τὴν πλατεῖα μπρούτζινη αἰχμὴ καὶ χύνεται νὰ διαπεράσῃ μ' αὐτὸ τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας!

Τὸ Ἑλληνόπουλο γιὰ πρώτη φορὰ βλέπει μπροστά του ἓνα τέτοιο τέρας!

Ὡστόσο δὲν χάνει τὸν καιρό του. Σκύβει γοργά, παίρνει ἀπὸ κάτω ἓνα μεγάλο ξερὸ κλαδὶ καὶ χτυπάει μὲ δύναμι τὸ ἀκόντιο τοῦ ἐπερχομένου πιθηκάνθρωπου. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο δυνατὸ καὶ τόσο βίαιο, ὥστε τὸ ἀκόντιο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τέρατος καὶ τινάζεται δέκα μέτρα πιὸ μακριά!

Ὁ πιθηκάνθρωπος σαστί-



Ὁ Ἀτσίδαρ πεισμώνει. Τὸ τραβάει μ' ὅλη τὴ δύναμι. Τὸ τραβάει κι' ὁ πιθηκάνθρωπος.

ζει. Τρίζει τὰ δόντια καὶ τὰ μάτια του πετάνε ἀστραπὲς θυμοῦ. Τὰ χέρια του, μὲ τὸ ἀπαίσιο τρίχωμά τους ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα καὶ κάτω, τινάζονται μπροστά. Τὰ συσπασμένα δάχτυλά του θέλουν ν' ἀρπάξουν τὸν Τάργκα ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ νὰ τὸν σφίξουν, στραγγαλίζοντάς τον!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο χαμογελάει. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται πιὸ κοντὰ στὸν τερατώδη ἀντίπαλό του. Τὸ δεξιὸ του χέρι πάει πίσω καὶ ξανάρχεται μπροστά, μὲ ταχύτητα κερανοῦ. Ὁ πιθηκάνθρωπος δέχεται τὸ χτύπημα

στο σάγόνι και τὸ στόμα του γεμίζει αἷμα καὶ σπασμένα δόντια. Παραπατάει καὶ στριφογυρίζει σὰν μεθυσμένος. Ὁ Τάργκα, μόλις τούτη τὴ στιγμή βλέπει πῶς ὁ τερατώδης ἀντίπαλός του ἔχει καὶ οὐρά. Τὴν ἀρπάζει καὶ μὲ ἀπίστευτη δύναμι, σηκώνει ἀπ' αὐτὴν τὸν πιθηκάνθρωπο, τὸν γυρίζει μερικὲς βόλτες στὸν ἀέρα καὶ τὸν στέλνει νὰ κοιμηθῆ σὲ μιὰ μακρυνὴ λόχμη!

Δὲν ἀποσχολεῖται μαζί του περισσότερο. Σκύβει, ἀρπάζει τὸ κοντάρι τοῦ πιθηκάνθρωπου κι' ἀρχίζει πάλι νὰ τρέχη ἀκράτητος.

Καθὼς ξεπερνάει μιὰ τούφα ἀπὸ πράσινα ἀγκάθια ξεχωρίζει τὴ Μαλόα, πού φεύγει τρομοκρατημένη. Πίσω της ὑπάρχει λεφούσι ὀλόκληρο ἀπὸ πιθηκάνθρωπους ἐξαγριωμένους. Ἕνας ἀπ' ὅλους τὴν καταδιώκει ἀπὸ κοντὰ μὲ τρομερὸ πείσμα!

Ὁ θυμὸς βράζει σὰν καζάνι στὸ πλατὴ στήθος τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Ἔτσι, καθὼς τρέχει, χωρὶς ν' ἀνακόψη οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή τὴ φόρα του, ζυγίζει τὸ τεράστιο ἀκόντιο πού κρατᾷ καὶ τὸ ἐκσφενδονίζει.

Ἀκούγεται ἓνα παρατεταμένο σφύριγμα κι' ἓνας ὑπόκωφος γδοῦπος!

Ἡ πλατεῖα μπρούντζινη αἰχμὴ, μὲ τὴν ἀπίστευτη ὀρμὴ πού ἔχει, περνάει πέρα ὡς πέρα τὸ στήθος τοῦ πεισματάρη πιθηκάνθρωπου καὶ τὸν κάνει νὰ κυλιστῆ μὲ ἓνα βραχνὸ βόγγο, ἀνάσκελα χάρμω, στὴ γῆ!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο περνάει γοργὰ τὸ μαχαίρι του, ἀπὸ τὸ ἀριστερό του χέρι στὸ δεξί. Τὸ σφίγγει μὲ δύναμι. Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή, πού κάνει τὸ στήθος του νὰ φουσκώσει σὰν πελώρια χαλύβδινη καμπάνα. Καὶ ὀρθώνεται, ἴδιος μὲ βράχο ἀπὸ γρανίτη, ἀνάμεσα στὴ Μαλόα καὶ στοὺς τερατόμορφους διώκτες της!

Ἀπέναντι οἱ πιθηκάνθρωποι ἀνακόπτουν τώρα τὴν ὀρμὴ τους.

Αὐτὸς ὁ πανίσχυρος λευκὸς ἄνθρωπος, μὲ τὸ τέλειο κορμὶ καὶ τοὺς λοξευτοὺς μυῶνες, ἔτσι καθὼς ρίχτηκε μπροστά τους σὰν σίφουνας, τοὺς κάνει πιο λογικοὺς καὶ πιο προσεχτικούς. Συγκεντρώνονται καὶ συνεννοοῦνται μεταξύ τους μὲ μερικοὺς ἀκατάληπτους γρυλλισμούς.

Εἶναι φανερό πῶς ἐτοιμάζουν μιὰ ὁμαδικὴ ἐπίθεσι ἐναντίον του.

— Μαλόα!, φωνάζει ὁ Τάργκα. Ἀνέβα γρήγορα στὰ δέντρα! Ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ προχώρα στὴ σπηλιά μας. Καὶ περίμενέ με ἐκεῖ!

Τὸ κορίτσι ὑπακούει ἀμέσως στὴν προσταγὴ τοῦ ἀγαπημένου της.

Τὰ μάτια τοῦ Τάργκα πετᾶνε φωτιές. Οἱ πιθηκάνθρωποι σκορπίζονται σκυφτοί, σὰ νὰ γυρεύουν νὰ τὸν βάλουνε στὴ μέση. Μέσα στοὺς καπνοὺς καὶ στὶς κόκκινες ἀταύγειες τῆς πυρκαγιᾶς, πού ξαπλώνεται πίσω τους ὀλοένα καὶ περισσότερο, μοιάζουν σὰν μικροὶ διάβολοι, πού μό-

λις τ'όσκασαν από την Κόλασι!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ φλεγόμενου δάσους ἀκούγεται ἓνας βαρύς, δυνατὸς καλπασμὸς, ποὺ τὸν συνοδεύουν τὰ ρουθουνιάσματα ἑνὸς ἀγριεμένου θηρίου. Οἱ πιθηκάνθρωποι στρέφονται καὶ γεμίζουν πανικό. Ἐνας ἀπίστευτα μεγάλος ρινόκερος, μὲ διπλὰ κέρατα πάνω στὴ μύτη καὶ μὲ θωρακισμένο πελώριο σῶμα, καλπάζει ἀσυγκράτητα.

Εἶναι ἐξαγριωμένος ἀπὸ τὴν τρομερὴ φωτιά καὶ τρέχει, σὰν ἓνας φοβερὸς ἔμψυχος ὁδοστρωτήρας, ποὺ ἐκμηδενίζει ὅσες ψυχὲς βρῆ στὸν ξέφρενο δρόμο του!

Μιά βροχὴ ἀπὸ μακρὰ ἀκόντια πέφτει ἀπάνω στὸν ρινόκερο.

Οἱ πιθηκάνθρωποι τὸν ἔχουν κάνει στόχο τους καὶ περιμένουν νὰ τὸν δοῦν νὰ κλονίζεται καὶ νὰ πέφτει στὸ χῶμα νεκρός.

Ὅμως ἡ ἐλπίδα τους εἶναι μάταιη. Οἱ μπρούντζινες αἰχμὲς τῶν κονταριῶν χτυπᾶνε στὸ χοντρὸ κι' ἀδιαπέραστο πετσὶ τοῦ θηρίου κι' ἀφήνουν ἓνα καμπανιστὸ ἦχο, σὰ νὰ χτύπησαν ἀπάνω σὲ συμπαγὲς σίδηρο.

Ἐπειτα πέφτουν στὴ γῆ ἀνίσχυρα, χωρὶς νὰ μπορέσουν νὰ τὸ διαπεράσουν.

Τρομαγμένοι οἱ πιθηκάνθρωποι τοῦ Μπουάνα μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θωρακισμένο τέρας τρέπονται σὲ ἄτακτη φυγὴ, οὐρλιάζοντας φριχτά!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπου-

λο βλέπει τὴ σκηνὴ καὶ σκαρφαλώνει γοργά, σὰν αἴλουρος ἀπάνω σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο. Ἀπὸ κεῖ ἀρπάζει τὴν ἄκρη μιᾶς κληματίδας καὶ πέφτει ἀπαλὰ στὸ κενό. Τὸ σῶμα του σπαθίζει τὸν ἄερα, κάνοντας ἓνα ταξίδι σιγανό, ἤσυχο. Ἐτσι ἔρχεται πάνω ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ πελώριου ρινόκερου ποὺ τρέχει μανιασμένος. Ὁ Τάργκα ἀνοίγει τὰ πόδια του, ζυγίζεται καὶ κάθεται ἀπάνω στὸ θηρίο μαλακὰ - μαλακὰ, σὰν τὸ πούπουλο!

Στὴν ἀρχὴ ὁ ρινόκερος, καθὼς δέχεται αὐτὸν τὸν ἀποόσκλητο ἐπισκέπτη ἀπὸ τὸν... οὐρανὸ, ξαφνιάζεται, κοντοστέκεται καὶ μουγκρίζει.

Ὁ Τάργκα μένει στὴ θέσι του σιωπηλός, χωρὶς καμμιὰ κίνησι.

Ξέρει καλὰ τὶς συνήθειες τοῦ ρινόκερου. Εἶναι ἓνα θηρίο πανίσχυρο, ἀλλὰ κουτό. Στὴν ἀρχὴ τὸ ξαφνιάζει τὸ ἀπρόοπτο βάρος τοῦ Τάργκα.

Ἐπειτα, ὅμως, καθὼς δὲν ἔχει καμμιὰ ἐνόχλησι ἀπὸ τὸν ἀναβάτη του, συνεχίζει τὸν φρενήρη δρόμο του, ἐναντίον τῶν πιθηκάνθρώπων!

Τὸ Ἑλληνόπουλο σὰν ἐπιδέξιος καθαλλάρης, σκύβει γοργά, κι' ἐνῶ ὁ ρινόκερος συνεχίζει τὸν καλπασμὸ του, ἀρπάζει ἀπὸ τὴ γῆ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀκόντια, ποὺ ἔχουν σπείρει γύρω οἱ πιθηκάνθρωποι.

Καὶ ἡ φοβερὴ ἐπίθεσις συνεχίζεται, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνάπαυλα.

Λίγο ἀργότερα τὸ μαινόμενο θηρίο φτάνει μέσα στὸ

μπουλούκι τῶν ἀπαίσιων ἀποβρασμάτων τῆς κοιλάδας τοῦ Μπουάνα! Χαμηλώνει τὸ κεφάλι καὶ τὰ πανίσχυρα κέρατά του ἀρχίζουν νὰ σουβλίζουν μὲ ἀπίστευτη μανία, ὅποιον βροῦν μπροστά τους!

Ὁ Τάργκα, σὰν ὑπέροχος ἀκροβάτης, ἔχει σηκωθῆ ὀρθιος στὴ ράχη τοῦ ρινόκερου κι' ἀπὸ κεῖ χτυπάει ἀλύπητα μὲ τὸ ἀκόντιό του.

Ὁ Θάνατος κι' ὁ Ὀλεθλος σκορπίζεται στὶς τάξεις τῶν πιθηκανθρώπων. Τὰ τερατώδη πλάσματα, ποὺ εἶχαν σκορπίσει τὸν πανικὸ στὴ ζούγκλα κι' εἶχαν κάνει ἀπρόσιτη γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς, τὴν κοιλάδα τοῦ Μπουάνα, πέφτουν στὴ γῆ, στρώνοντάς την μὲ τὰ πτώματά τους!

Εἶναι, ὅμως, πολλοί. Στρατιά ὀλόκληρη. Κι' ὅσοι ξεγλυτώνουν φεύγουν ἀκράτητοι κατὰ τὸ βορριὰ — μακριὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα τῶν φλογῶν, ποὺ κατακαίει τὸ δάσος καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν Τάργκα καὶ τὸν ρινόκερω, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦν μὲ ὀλοκληρωτικὴν ἐξόντωσι.

Περνάει ἔτσι πολλὴ ὥρα μ' ἓναν ἀσυγκράτητο καλπασμό.

Τώρα οἱ ἀπαίσιοι πιθηκάνθρωποι καὶ διώκτες τους ἔχουν μπῆ σὲ μιὰ περίεργη περιοχή τῆς ζούγκλας, γεμάτην ἀλλόκοτη βλάστησι καὶ συμμετρικὰ μονοπάτια, ποὺ θάλεγε πὼς τὰ χάραξε ἀνθρώπου χέρι!

Ὁ Τάργκα, μέσα στὴν παραζάλη τῆς μάχης, δὲν τὸ προσέχει αὐτό.

Συνεχίζει τὴν ἀμείλικτη

καταδίωξί του, ὥσπου, σὲ μιὰ στιγμή τὸ δάσος ὀλόκληρο γεμίζει ἀπὸ κρότους καὶ λάμψεις ἰσχυρῶν ἐκρήξεων!

Ἡ γῆ ὀλόκληρη κουνιέται, σὰ νὰ ἐξερράγη κάποιο ἠφαίστειο!

Ἀπ' τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, ἀπ' τοὺς κορμούς, ἀπ' τὶς ρίζες καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, ἀκούγονται ἀλλεπάλληλες ἐκρήξεις!

Ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πιθηκάνθρωποι τινάζονται στὸν ἄερα, κομματιασμένοι καὶ ἀκρωτηριασμένοι φριχτά! Οὐρλιάζουν ὅλοι μαζί καὶ τὸ οὐρλιαχτό τους σμίγει μὲ τοὺς κρότους τῶν ἐκρήξεων!

Κόκκινες ἀστραπὲς διασχίζουν τὴ βαθειὰ σκιά τοῦ παρθένου δάσους!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει ἀμέσως τί ἔχει συμβῆ.

Καὶ ἀνατριχιάζει!

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἔχουν πέσει σὲ μιὰ περιοχὴ ὑπονομευμένη μὲ νάρκες, μὲ χειροβομβίδες κι' ἄλλα ἐκρηκτικὰ ὄπλα!

Σίγουρα ἔχουν πέσει στὴν περιοχή τῆς φωλιάς τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ!

Ὁ Τάργκα παρατάει τὴν καταδίωξί τῶν πιθηκανθρώπων κι' ἐτοιμάζεται νὰ πηδήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ μανιασμένο ζωντανὸ θωρηκτό του.

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ τρομερὴ ἐκρηξι, πιὸ κοντινὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες, τὸν τραντάζει ὀλόκληρο! Μιὰ μεγάλη νάρκη ἔχει σκάσει, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πελώριου ρινόκερου! Ἡ πίεσι

τῶν ἀερίων εἶναι τρομαχτικὴ καὶ τὰ θραύσματα ἐξακοντίζονται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, σφυρίζοντας τὸ ἀνατριχιαστικὸ τραγούδι τοῦ Θανάτου!

Ὁ Τάργκα βρίσκεται ἀκριβῶς καταμεσῆς, σ' αὐτὴν τὴν ἀνοιχτὴ «ἀνθοδέσμη» τῶν βλημάτων. Ὅμως, δὲν τὸν χτυπάει κανένα, γιατί κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του βρίσκεται τὸ πελώριο κορμὶ τοῦ ρινόκερου! Αὐτὸ δέχεται ὅλα τὰ κομμάτια τῶν πυρωμένων ἀτσάλιων!

Ἡ δύναμις τῆς ἐκρήξεως εἶναι τέτοια, ὥστε ὅλο τὸ ὀγκῶδες θηρίο, μαζί με τὸν ἀναβάτη του, ἀναρπάζεται στὸν ἀέρα! Κι' οἱ δυὸ μαζί τινάζονται πολλὰ μέτρα πιὸ μακριά. Κυλιοῦνται χάμω. Καὶ μένουν ἀκίνητοι!

* * *

Ἐχει περάσει ἀρκετὴ ὥρα καὶ οἱ ἐκρήξεις ἔχουν σταματήσει.

Ὁλη ἡ γύρω ἔκτασι ἔχει γίνεи ἓνα εἶδος νεκροταφείου, γεμάτου ἀπὸ ἄταφα πτώματα. Ἀπὸ τοὺς πιθηκανθρώπους ποὺ ἔπεσαν σ' αὐτὴ τὴν παγίδα, δὲν ἔχει μείνει κανένας ζωντανός. Γιὰ λίγες ὥρες ἐπικρατεῖ παντοῦ νεκρικὴ σιγή. Ἐπειτα ἀκούγονται βαρεῖες φωνές. Κάποιοι μιλᾶνε γερμανικά. Σὲ λίγο ξεπροβάλλουν μερικοὶ Γερμανοὶ στρατιῶτες κρατῶντας στὰ χέρια τους αὐτόματα.

Προχωροῦν σιγὰ - σιγὰ ἀκολουθῶντας τὰ χαραγμένα μονοπάτια.

Εἶναι τὰ μονοπάτια «ἀσφα-

λείας», στὰ ὁποῖα δὲν ὑπάρχει καμμιά ὑπονόμευσι. Οἱ Γερμανοὶ, προχωρῶντας, κυτᾶνε δεξιὰ κι' ἀριστερά, μ' ἓνα χαμόγελο τρομερῆς ἱκανοποίησης στὰ στενά τους χεῖλια.

— Ποῦ ξεφύτρωσαν ὅλ' αὐτὰ τὰ παράξενα ὄντα; λέει με ἀπορία ὁ ἓνας.

— Χμ... Ἀπ' τὴν Κόλασι θὰ μᾶς ἦρθαν κι' ἐκεῖ ξαναγύρισαν!, ἀπάντησε κάποιος ἄλλος. Μονάχα, ποὺ γέμισε ὁ τόπος ἀπ' τὰ κουφάρια τους.

— Μὴ σπᾶς τὸ κεφαλάκι σου!, πετιέται γελαστὰ κάποιος ἄλλος. Ὡς τὸ πρωτὶ δὲν θὰ ὑπάρχη οὔτε δράμι ἀπὸ δαύτους! Τὰ τσακάλια, οἱ ὕαινες καὶ τὰ ὄρνια, θὰ τὰ ξεπαστρέψουν ὅλα! Φοβᾶμαι μόνον μήπως βαρυστομαχιάσουν! Ἐξ ἄλλου...

Ἀπότομα σταματᾶει καὶ γουρλώνει τὰ μάτια. Ἡ γλῶσσα του μπλέκει.

— Τί... τί... τί βλέ... βλέπω; μουρμουρίζει κατάπληκτος. Τ' εἶν' αὐτό;

— Τί συμβαίνει; τὸν ρωτᾶνε οἱ ἄλλοι μ' ἐκπληξι. Τί βλέπεις;

— Αὐτὸς ἐκεῖ δὲν εἶν' ἐκεῖνος ὁ ἀναθεματισμένος Ἕλληνας; Ὁ Τάργκα;

Κυτᾶνε ὅλοι καὶ τὰ βλέμματά τους σμίγουν στὸν ἀνάσθητο Τάργκα.

— Αὐτὸς εἶναι!, φωνάζουν μ' ἔξαλλη χαρά. Νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν Ζανούρ.

Ἀμέσως ἡ ὁμάδα τῶν στρατιωτῶν χωρίζει σὲ δυὸ τμήματα.

Οἱ μισοὶ τρέχουν πίσω στὴ

φωλιά τους να είδοποιήσουν τὸν Ζανούρ.

Οἱ ἄλλοι μισοὶ σπεύδουν πρὸς τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν κινεῖται. Στὸ τέλειο κορμί του δὲν ὑπάρχει κανένα τραῦμα. Τὰ θραύσματα τῶν νερκῶν ἔχουν καρφωθῆ στὸ κορμί τοῦ ρινόκερου, ποὺ βρίσκεται κατασπαραγμένος λίγο πιὸ μακριά. Ὡστόσο ἡ τρομαχτική πίεσις τῶν ἀερίων ἔχει ρίξει τὸν Τάργκα σὲ ἀπόλυτη ἀναισθησία.

Οἱ Γερμανοὶ τὸν πλησιάζουν στὴν ἀρχὴ μὲ φόβο, προτείνοντας τὶς κάννες τῶν αὐτόματων ὄπλων τους. Ὅσο τὸν βλέπουν νὰ μὴ σαλεύη, τόσο ξεθαρρεύουν καὶ τὸν πλησιάζουν πιὸ γρήγορα. Φτάνουν κοντά του.

— Μοῦ φαίνεται πῶς τὰ... τίναξε!, κάνει ὁ ἕνας σπρώχνοντάς τον μὲ τὴν μπόττα του. Ὁ Ζανούρ δὲν θάχῃ ἄλλη εὐχαρίστησι, ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ ψάλλῃ τὸν... ἐπικήδειο! Χμ... Κάτι εἶναι κι' αὐτό!

— Δὲ βαρυέσαι! Ὁ Ζανούρ θὰ προτιμοῦσε νὰ τὸν πνίξῃ μὲ τὰ χέρια του! Τότε μόνον θὰ εὐχαριστιόταν!

— Ναί, φίλε, δὲν λέω, ἀλλὰ αὐτὸ φάνηκε ὡς τώρα δύσκολο! Πολὺ δύσκολο τὸ ἄτιμο! Πηγαίνοντας νὰ πνίξῃ τὸν Τάργκα, ἦσουν σίγουρος πῶς θὰ βγαίνεις... πνιγμένος! Πιὸ καλὰ εἶναι νὰ τὸν ἔχῃς μπροστά σου πεθαμένο! Μόνον ἔτσι δὲν νοιώθεις λιγούρα στὸ στομάχι καὶ δὲν τρέμουν

τὰ γόνατά σου. Ἡ ὄχι; Ἐγώ, τοῦλάχιστον, θὰ...

Ξαφνικὰ ἡ γλῶσσα του τραυλίζει. Τὰ δόντια του χτυπάνε καὶ μασσᾶνε τὶς λέξεις. Τὰ μάτια του πετιοῦνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— Κ... κ... κινή... κινήθηκε! Κινήθηκε!, φωνάζει ἑξῆς ἄλλος.

Καί, πραγματικά, αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ Ἑλληνόπουλο ἀφήνει ἕνα βαθὺ στεναγμό. Καὶ γυρίζει πρὸς τὸ ἕνα του πλευρό. Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίζουν λίγο, ἀλλὰ παραμένουν καὶ πάλι κλειστά.

— Βρὲ δὲν εἶναι πεθαμένος γιὰ... καλὰ!, κραυγάζει ὁ ἄλλος. Ἐλάτε νὰ τὸν δέσουμε, πρὶν συνέλθῃ!

Κι' ἀμέσως πέφτουν ὅλοι ἀπάνω του, σὰν λυσσασμένοι.

Χρησιμοποιοῦν λεπτὰ καὶ στερεὰ χορτόσκοινα. Τὸν δένουν μ' αὐτὰ τυλίγοντάς τον σφιχτά, ἀπὸ τὴν κορυφή, ὡς τὰ νύχια.

Ἐπεὶτα ἀνασηκώνονται καταϊδρωμένοι ἀπ' τὴν προσπάθεια.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται βαρεῖα βήματα στὸ μονοπάτι.

Ὁ τετραγωνικὸς ὄγκος τοῦ Ζανούρ, μὲ τὸ κωνικὸ ἄτριχο κεφάλι, προβάλλει πίσω ἀπ' τὰ δέντρα. Τ' ἄχρωμα μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ μοχθηρία. Τὰ λεπτὰ χεῖλια του, τράβηγμένα πρὸς τὰ πίσω, ἀφήνουν νὰ φανοῦν τὰ γερά δόντια του, ἔτοιμα νὰ ξεσκίσουν!

— Εἶναι σκοτωμένος; ρω-

τάει από μακριά με φανερή αγωνία.

— "Όχι, Ζανούρ! Είναι ζωντανός και γι' αυτό τον δέσαμε!

Μια έκφρασι απέραντης ευδαιμονίας απλώνεται στη φάτσα του.

— Ζωντανός; λέει με γέλιο που σημαίνει θάνατο. "Ωστε το παλληκαράκι της ζούγκλας, κνηγώντας αυτούς τους διαβόλους, έπεσε στα νύχια μας ζωντανό; Θα με κουράση πάρα πολύ ως που να... πεθάνη! Υπάρχουν, βλέπεις, κάτι θάνατοι πολύπλοκοι, που σε παιδεύουν!" Ας δούμε...

Σιμώνει πιο πολύ τον δέσμιο κι' αναισθητο ακόμα αντίπαλό του.

Τραβάει πίσω τη μπόττα του και του δίνει μια γερή κλωτσιά.

— Πάρ' τε τον άμέσως στο στρατόπεδο!, μουγκρίζει με λύσσα.

ΚΕΦ. 4. "Όπου ο Άτσίδας συναντάει στον δρόμο του έναν πιθηκάνθρωπο κι' ένα...καρπούζι!

Α φήσαμε τον άστείο νέγρο, τη στιγμή που σέρνει τον σκοτωμένο άγριοβούβαλο προς τη σπηλιά του. "Ο Τάργκα τον βοηθάει σ' αυτή τη μεταφορά. Ξαφνικά, όμως, ακούει την τρομαγμένη επίκλησι της Μαλόα και, τραβώντας το μαχαίρι του, φεύγει σαν ανεμοστρόβιλος.

"Ο Άτσίδας στην αρχή τὰ χάνει. Και μένει μ' άνοιχτό το στόμα.

Γρήγορα, όμως συνέρχεται. Τώρα ακούγεται πιο κοντά ή όχλοβοή των πιθηκάνθρώπων και ή απεγνωσμένη φωνή του κοριτσιού της ζούγκλας!

"Ο Άτσίδας τραβάει και δαγκώνει νευρικά τον χαλκά της μύτης του.

— Κύριος Μαλόα φωνάζει!, μουρμουρίζει. Έγκω τρέξει - τρέξει τώρα!

Κι' αρχίζει να τρέχη, κραδαινοντας στο χέρι το φυσικό λαμό του.

Λίγο μακρύτερα σαν να μετανοιώνη. Κοντοστεκέτα. Στρέφεται.

— Έγκω άγκαπάει έσένα! λέει στον νεκρό άγριοβούβαλο, καλοπιάνοντάς τον. Έσύ όκι φύγει - φύγει! Έσύ περιμένει έμένα, γυρίσει έμένα!

Και ξαναρχίζει να τρέχη, προς τὰ κεί που ακούγεται ή βοή.

Περνάει ανάμεσα σε πυκνούς πανύψηλους θάμνους και σε φουντωτά πλατύφυλλα φυτά, γεμάτος πολεμικό μένος και όργη.

Ξαφνικά, όμως, ανακόπτει τον γρήγορο δρόμο του. Το μάτι του μένει καρφωμένο στη γη, σὰ να διέκρινε κάτι πολύ ένδιαφέρον.

— Φίδι!, μουρμουρίζει νευριασμένος. Έσύ είναι ένα φίδι!

Πραγματικά, ένα μακρόστενο ζωντανό πράγμα σαλεύει στη ρίζα ένός πλατύφυλλου φυτού. Είναι αρκετά μακρὺ κι' ή μια άκρη του χάνεται μέσα στα πράσινα φύλλα. "Ο Άτσίδας τὸ προσέχει καλύτερα και βλέπει πὼς αὐ-

Οί πιθηκάθρωποι δγαίνουα από τήν κοιλάδα του Μπουάνα και ελέποντας τη Μαλόα, χύνονται άπάνω της. Τό κορίτσι της ζούγκλας τροισαγμένο καλεί σέ βοή



θεια. Κι' ό Τάργκα καταθάνει σαν σίφουνας! Σάν μαινόμενος σίφουνας, που καταστρέφει

τά πάντα στο θυελλώδες πέρασμά του!

τὸ τὸ πρᾶγμα, πού σαλεύει, εἶναι γεμάτο τρίχες!

— Ἐσὺ, τοῦ λέει, εἶναι φίδι... μαλλιαρός! Ἐσὺ ὄχι εἶναι καλὸς φίδι, ἐσὺ εἶναι φίδι κακός! Ἐγκὼ σκοτώνει -σκοτώνει ἐσένα! Νά! Νά!

Σηκώνει τὴν πλατεῖα ποδάρρα του καὶ μ' αὐτὴν πατάει δυνατὸ τὸ παράξενο τοῦτο τριχωτὸ φίδι! Ἄλλ' ἀμέσως, πίσω ἀπὸ τὸ πλατύφυλλο φυτό, ἀκούγεται ἕνας... σπαραχτικὸς λαρυγγισμὸς πόνου καὶ θυμοῦ!

Ὁ ἀστεῖος νέγρος σουφρώνει τὶς χειλάρες καὶ γουρλώνει τὰ μάτια.

Σκύβει καὶ βλέπει ἕναν πιθηκάνθρωπο, πού ἀκόμα οὐρλιάζει!

Τότε μόνον καταλαβαίνει, πὼς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πού ἐξεῖχε ἀπὸ τὰ φυτὰ κι' αὐτὸς τὸ πάτησε μὲ δύναμι, δὲν ἦταν φίδι, ἀλλὰ ἡ... οὐρὰ τοῦ παράξενου ὄντος, πού βρίσκεται τώρα μπροστά του, μορφάζοντας ἀπαίσια!

Στὴν ἀρχὴ ὁ κωμικὸς νέγρος νομίζει πὼς... ὀνειρεύεται. Ἐνα τέτοιο παράδοξο ὄν δὲν ἔχει ξαναφανῆ στὴ ζούγκλα. Τρίβει τὰ μάτια του καὶ ρωτᾷ:

— Ἐσὺ τί... εἶναι; Ἄνθρωπο εἶναι; Γκορίλλα εἶναι; Τί εἶναι... ἐγώ;

Ὁ πιθηκάνθρωπος γρυλλίζει ἀπειλητικά, ἀλλὰ ξαφνικὰ ἡ ἔκφρασι τοῦ Ἀτσίδα ἀλλάζει τελείως. Τώρα, τὸ βλέμμα του ἔχει διαπιστώσει πὼς ὁ πιθηκάνθρωπος κρατᾷ στὰ χέρια του ἕνα... καρπούζι τεραστίων διαστάσεων!

— Καρπούτζι!, λέει ὁ νέγρος κι' ἡ φωνή του εἶναι γλυκειὰ σὰν μέλι. Ἐσὺ κόψει-κόψει καρπούτζι, καρπουτζιὰ ντικός μου εἶναι! Ἀπὸ ντικός μου καρπουτζιὰ κόψει καρπούτζι, καρπούτζι... ντικός μου εἶναι!

Καί, πιστεύοντας πὼς μὲ τὴν παράξενη λογικὴ του... ἔπεισε τὸν πιθηκάνθρωπο, ἀπλώνει τὰ χέρια νὰ τοῦ πάρῃ τὸ... καρπούζι!

Τὸ ἀλλόκοτο τέρας γρυλλίζει ἀπειλητικά καὶ τραβιέται πίσω.

Ὁ Ἀτσίδα... θυμώνει. Καὶ δὲν ὑποχωρεῖ. Ὅταν πρὸκειται γιὰ φαῖ, εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ βάλῃ καὶ μ' ἕνα ἐλέφαντα. Φωνάζει μὲ θυμό:

— Ἐσὺ ὄχι ντίνει - ντίνει ντικός μου καρπούτζι, ἐγκὼ παίρνει μόνος!

Κι' ἀρπάζει μὲ τὰ δύο του χέρια τὸν πέλωριο γλυκὸ καρπό.

Ὁ πιθηκάνθρωπος ἀμύνεται. Δὲν θέλει νὰ ἀφήσῃ τὸ καρπούζι καὶ τὸ κρατᾷ πιὸ σφιχτά. Ὁ Ἀτσίδα πεισμώνει. Τὸ τραβάει μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Τὸ τραβάει κι' ὁ πιθηκάνθρωπος. Κι' ἀρχίζει ἀνάμεσά τους μιὰ παράξενη διελκυστίνδα, μὲ ἔπαθλο τὸ... καρπούζι!

Γιὰ λίγην ὥρὰ τραβιοῦνται σιωπηλοί. Καί, ξαφνικὰ, ὁ πιθηκάνθρωπος, μὲ γρηγοράδα ἀστραπῆς, μπλέκει τὸ πόδι του στὰ πόδια τοῦ Ἀτσίδα καὶ τοῦ δίνει μιὰ δυνατὴ κουτουλιὰ κατὰ πρόσωπο!

Ὁ λαίμαργος νέγρος ἀφωσιωμένος στὴν προσπάθειά

νά βουτήξει τὸ καρπούζι, δὲν προφταίνει νὰ προφυλαχτῆ. Δέχεται τὴν κουτουλιὰ κατάφατσα κι' ἡ μύτη του γεμίζει αἷματα. Ὁ μέγας χαλκᾶς μπήγεται στὰ χοντρά του χεῖλια, σκίζοντάς τὰ κυκλικά. Καὶ τὸ κρανίον του γεμίζει ἀπὸ ἀμέτρητα μικρὰ κουδουνάκια, ποὺ κουδουνίζουν διαρκῶς. Μιὰ θαμπὴ γάζα ἀπλώνεται μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ. Τρεκλίζει λίγο, ἀλλὰ δὲν πέφτει.

Ὡστόσο ὁ πιθηκάνθρωπος προφταίνει ν' ἀρπάξει τὸ καρπούζι καὶ νὰ τὸ βάλῃ ὀλοταχῶς στὰ πόδια. Ὡσπου νὰ συνέλθῃ ὁ Ἀτσίδας, τὸ τερατῶδες αὐτὸ ὄν βρίσκεται πενήντα μέτρα μακρῶς. Καὶ τρέχει σὰν ἀστραπή. Ὁ κωμικὸς νέγρος καταλαβαίνει πῶς δὲν μπορεῖ νὰ τὸν προλάβῃ. Τὸ καρπούζι του κάνει... φτερά!

— Ἐγκὼ φύσα κάλαμο χτυπήσει - χτυπήσει ἔσένα!, φωνάζει.

Κι' ἀμέσως τοῦ ἐξακοντίζει ἓνα μικρὸ βέλος μὲ τὸ φυσοκάλαμο.

Ὁμως ἡ ἀπόστασις ποὺ τὸν χωρίζει εἶναι τώρα πρὸς πολὺ μεγάλη.

Τὸ βέλος φτερουγίζει στὸν ἀέρα, φτάνει τὸν πιθηκάνθρωπο καὶ τὸν τσιμπάει πολὺ δυνατὰ στὰ... μαλακά! Δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ κἀνῃ τίποτα περισσότερο. Ὁ πιθηκάνθρωπος στὴν ἀρχὴ τρομάζει. Μπήγει μιὰ φωνή, πετάει τὸ καρπούζι καὶ τὰ δύο του χεῖρια ἐνώνουνται στὸ σημεῖο ποὺ τὸν χτύπησε τὸ βέλος. Ἀμέσως,

ὅμως, συνέρχεται. Βλέπει πῶς ἡ ζημιὰ ποὺ ἔπαθε, δὲν ἦταν καὶ πολὺ μεγάλη. Σκύβει, παίρνει τὸ καρπούζι καὶ ξαναρχίζει νὰ τρέχη, μυρίζοντας δυνατὰ τὸν ἀέρα. Ἡ τρομερὴ του ὄσφρησις τοῦ φανερῶνει τὸν δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ ἄλλοι πιθηκάνθρωποι. Καὶ φεύγει σὰν ἀστραπή, γιὰ νὰ τοὺς συναντήσῃ.

— Ἐσὺ εἶναι πολὺ πεισματάρη!, ὀρύεται πίσω του ὁ Ἀτσίδας: Ἐσὺ ντέν... ὑποφέρεται! Ἐγκὼ τρέξει - τρέξει κοντὰ σου, πάρει - πάρει καρπούτζι.

Κι' ἀρχίζει νὰ τὸν κυνηγᾷ μ' ὅλη τὴ γρηγοράδα τῶν ποδιῶν του.

* * *

Ἐνα ἀνάλαφρο ἀεράκι ἔχει σηκωθῆ τώρα καὶ τινάζει τὰ φυλλώματα καὶ τὰ κλαδιὰ τῶν πυκνῶν δέντρων τῆς ἀτέλειωτης ζούγκλας.

Αὐτὸ τὸ ἀεράκι κουβαλάει, στὰ φτερά του, τὴ μυρωδιὰ τῶν ἄλλων πιθηκανθρώπων—αὐτῶν ποὺ φεύγουν κυνηγημένα ἀπὸ τὸ ἀκόντιο τοῦ Τάργκα κι' ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ ἐξαγριωμένου ρινόκερου.

Ὁ πιθηκάνθρωπος, μὲ τὸ καρπούζι στὰ χεῖρια, ὀσφραίνεται τὴ μυρωδιὰ τῶν συναδέλφων του καὶ τρέχει ἀκράτητος στὰ ἴχνη τους.

Μὰ, ξαφνικά, σὰν καρπὸς ποὺ ὠρίμασε κι' ἐγκαταλείπει τὸ κλαδί του, πέφτει ἀπὸ ἓνα δέντρο μπροστὰ του, μιὰ πολὺ ὀμορφὴ ξανθὴ κοπέλλα! Εἶναι ἡ... Μαλόα!

Ἡ ὀμορφὴ συντρόφισσα

τοῦ Τάργκα, ἀκολουθώντας τὴ συμβουλή τοῦ ἀγαπημένου της, ἔχει μείνει ὥρα πολλὴ προφυλαγμένη μέσα στὶς φυλλωσιές τῶν πανύψηλων δέντρων. Ἀπὸ κεῖ βλέπει τὴν ἐπέλασι τοῦ μαινόμενου ρινόκερου. Βλέπει τὸ κατόρθωμα τοῦ Τάργκα, νὰ καβαλλικέψη πάνω στὸ ἄγριο θωρηκτὸ τῆς ζούγκλας καὶ νὰ τρέψη σὲ ἄτακτη φυγὴ ὅλη τὴ στρατιὰ τῶν πιθηκανθρώπων. Σὲ λίγο ὁ θόρυβος τῆς πρωτότυπης καὶ τρομερῆς αὐτῆς συγκρούσεως ξεμακραίνει, χάνεται ὀλοένα πρὸς τὸν βορριά. Ἡ Μαλόα καταλαβαίνει πὼς εἶναι πιά καιρὸς νὰ κατέβη ἀπὸ τὴ φωλιά της καὶ νὰ γυρίσῃ στὴ σπηλιά. Στὴν καρδιά της ἔχει φωλιάσει ἡ ἀγωνία, γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγαπημένου της. Πιστεύει, ὅμως, πὼς ὁ Τάργκα καὶ τούτη τὴ φορὰ θὰ γυρίσῃ νικητής!

Πιάνει μὲ τὰ χέρια της ἕνα κλαδὶ. Κρεμιέται στὸν ἀέρα κι' ἀφήνεται νὰ πέσῃ μσλακά, σὰν λάστιχο, στὴ γῆ. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, περνάει ἀπὸ κάτω τρέχοντας ὁ πιθηκάνθρωπος μὲ τὸ καρπούζι! Ἀμέσως πέφτει ἀπάνω της καὶ κυλιοῦνται κι' οἱ δυὸ στὴ γῆ. Τὸ καρπούζι κατακυλάει παραπέρα.

Ἡ Μαλόα ζαλίζεται ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ σύγκρουσι.

Ὁ πιθηκάνθρωπος πετιέται ὀρθὸς καὶ, βλέποντάς τὴν, γουρλώνει τὰ σκεπασμένα μὲ δασὺ τρίχωμα μάτια του. Ἀναγνωρίζει τὴν ξανθιά γυναῖκα, ἀπ' τὴν ὁποία πιστεύει

πὼς ξεκίνησαν ὅλα τὰ κακά!

Χωρὶς πιά νὰ διστάσῃ σκύβει, βει, τὴν ἀρπάζει, τὴ ρίχνει στὸν ὦμο του καὶ συνεχίζει τὸ ἔξαλλο τρέξιμό του. Λίγο πιὸ κάτω σταματᾷ. Κάνει τὴ σκέψι, πὼς ἂν τὸ κορίτσι συνέλθῃ ἀπ' τὴ ζαλάδα του, θ' ἀρχίσῃ νὰ τοῦ φέρνῃ ἀντίστασι. Γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, τὴν κατεβάζει ἀπὸ τὸν ὦμο του, τῆς δίνει μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸν κρόταφο, ρίχνοντάς τὴν σὲ ἀναισθησία, τὴν ξαναφορτώνει καὶ τρέχει πάλι.

Σ' ὅλο τοῦτο τὸ διάστημα ἔχει χάσει ἀρκετὸ καιρό.

Ὁ Ἀτσίδα, τρέχοντας κι' αὐτὸς ὅσο μπορεῖ, τὸν σιμῶνει κάπως.

Τὸν βλέπει ἀπὸ μακρῶ, νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸ καρπούζι καὶ χαμογελάει εὐχαριστημένος. Ἐπειτα πάλι, καθὼς τὸν διακρίνει νὰ φεύγῃ μὲ τὴ Μαλόα στὸν ὦμο του, γεμίζει ἐπιπορία καὶ ὀργή. Μουρμουρίζει τρέχοντας:

— Αὐτὸ ὅλο βρίσκει! Βρίσκει-βρίσκει μεγκάλος καρπούτζι, βρίσκει - βρίσκει κύριος Μαλόα! Ἐγὼ τρέξῃ πάρε πίσω κύριος Μαλόα!

Καὶ δυναμώνει ὅσο μπορεῖ τὴ γρηγοράδα του.

Καθὼς προσπεράνει ἀπ' τὸ σημείο, ποὺ ἔγινε ἡ σύγκρουσις τῆς Μαλόα μὲ τὸν πιθηκάνθρωπο, κοντοστέκεται. Ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ καρπούζι καὶ διστάζει. Γλείφει σκεπτικὸς τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του. Κι' ἔπειτα μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι ἀρπάζει τὸ καρπούζι. Τὸ ρίχνει κάτω ἀπ' τὴ μασχά-

λη του. Καὶ τὸ ξαναβάζει στὰ πόδια.

Γιὰ πολλὴν ὥρα, τὰ πολύχρωμα πουλιὰ τῆς ζούγκλας καὶ οἱ μικρὲς μαϊμούδες, παρακολουθοῦν περίεργα ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν κλαδιῶν τους, τὸν πιθηκάνθρωπο ποὺ τρέχει, ἔχοντας στὸν ὦμο του τὴ Μαλόα. Καὶ τὸν Ἀτσίδα ποὺ τὸν καταδιώκει, κρατῶντας στὴ μασχάλη του τὸ μεγάλο καρπούζι!

ΚΕΦ. 5. Ὅπου ὁ Ζανούρ δέχεται στὴ φωλιὰ του καὶ δεύτερο κελεπούρι καὶ ὁ Ἀτσίδα... ἀγανακτεῖ!

Οδηγούμενος ἀπὸ τὴν τρομερή του ὄσφρησι ὁ πιθηκάνθρωπος μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του, δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ στὴν ὑπονομευμένη περιοχὴ, ποὺ τριγυρίζει τὴν ἀπρόσιτη φωλιὰ τοῦ Ζανούρ.

Τούτη τὴ στιγμή οἱ ὄπαδοὶ τοῦ τρομεροῦ Γερμανοῦ σηκώνουν τὸν ἀναίσθητο Τάργκα κι' ἐτοιμάζονται νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ στρατόπεδο.

Μιὰ ὅμως ξαφνικὰ καὶ πλατειὰ χειρονομία τοῦ Ζανούρ τοὺς συγκρατεῖ.

Τὰ λεπτὰ χεῖλια τοῦ Γερμανοῦ σιγοτρέμουν, σὰν χεῖλια λεοπάρδαλης, ποὺ μαντεύει πολὺ κοντὰ τῆς μιὰ νόστιμη λεία. Μουγκρίζει:

— Γιὰ σταθῆτε! Ἐνα ἀπὸ τούτα τὰ τέρατα μᾶς φέρνει ὀρεχτικὸ πεσκέσι! Κι' ἔρχεται καὶ... τρεχᾶτος, σὰ νὰ βιάζεται νὰ μᾶς προλάβῃ!

Πραγματικά, ὁ πιθηκάνθρωπος, ποὺ κουβαλάει τὴ Μαλόα, εἶναι ἀνύποπτος, γιὰ

τὸ τί τὸν περιμένει καὶ τρέχει μ' ὄλη του τὴ δύναμι.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ζανούρ σηκώνει τὸ πελώριο περιστροφό του.

Παίρνει σκόπευσι. Κι' ἔπειτα τὸ χοντρό του δάχτυλο τραβάει τὴ σκανδάλη. Τὸ ὄπλο εἶναι ἡμιαυτόματο. Ἀμέσως ἀκούγονται δυὸ - τρεῖς ἀπανωτὲς ἐκπυρσοκροτήσεις. Καὶ ὁ πιθηκάνθρωπος, βγάζοντας ἓνα σπαραχτικὸ οὐρλιαχτό, κυλιέται στὴ γῆ, μὲ τσακισμένα τὰ πόδια του!

Πιὸ πέρα κυλιέται, ἀναίσθητη πάντα, ἡ συντρόφισσα τοῦ Τάργκα!

— Πάρτε τὴν κι' αὐτήν!, προστάζει ψυχρὰ ὁ Ζανούρ. Μὲ δυὸ πιτσούνια τὸ γλέντι γίνεται καλύτερο! Ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, πῶς ὁ Σατανᾶς μοῦ τοὺς ἔστειλε καὶ τοὺς δυὸ ἀναίσθητους μέσα στὴ φωλιὰ μου!

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες σπεύδουν νὰ ὑπακούσουν στὴς διαταγές του.

Φορτώνονται γρήγορα- γρήγορα τὴ Μαλόα καὶ τὸν Τάργκα. Καὶ ἀμέσως προχωροῦν πρὸς τὸ στρατόπεδο. Ὁ Ζανούρ ἀκολουθεῖ. Μιὰ ἔκφρασι μοχθηρῆς χαρᾶς ζωγραφίζεται τώρα στὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του!

Πιὸ πίσω ἔρχονται μερικοὶ ἄλλοι Γερμανοὶ στρατιῶτες πάνοπλοι.

Ἐνας ἀπ' ὅλους μένει τελευταῖος. Μὲ τὸ βλέμμα του κάνει μιὰ γενικὴ ἔρευνα μήπως ξεχάστηκε κανεὶς ζωντανός, μέσα σ' αὐτὴ τὴν Κόλασι,

Τίποτα! Όλα άκίνητούν, όλα είναι νεκρά. Τίποτα γύρω δέν άνασαινει!

Ό Γερμανός έτοιμάζεται να τρέξη, να προλάβη τους άλλους συντρόφους του, όταν ξαφνικά τὸ αὐτί του άρπάζει κάποιον θόρυβο, πού δυναμώνει άπό στιγμή σε στιγμή. Γεμάτος άπορία κατεβάζει τ' όπλο του. Περνάει τὸ δάχτυλο στη σκανδάλη. Τὸ βλέμμα του, σαν επίμονο λαγωνικό, έρευνάει όλη τὴ γύρω περιοχή. Καί, σε λίγο, σταματάει σ' ένα μαύρο σημάδι πού φαίνεται στὸ βάθος. Καί, πού όσο πάει μεγαλώνει!

Προσέχει καλύτερα καί διακρίνει έναν εὐτραφέστατο νέγρο, πού έρχεται τρέχοντας με δαιμονισμένη ταχύτητα! Είναι ό... Άτσίδας!

Ό Γερμανός στρατιώτης πηδάει σε μιὰ κοντινὴ λόχη καί λουφάζει.

Λίγην ώρα πιὸ άργά ό Άτσίδας περνάει κοντά του τρέχοντας.

Τότε ό στρατιώτης πετιέται καί τὸν καρφώνει με τὴν κάννη τοῦ όπλου.

— Άλτ!, τοῦ φωνάζει άγρια σε γερμανικὴ γλώσσα. Ψηλά τὰ χέρια!

Ό Άτσίδας δέν ξέρει γερμανικά καί δέν καταλαβαίνει τὴ διαταγή.

Όσο σηκώνει ψηλά τὰ χέρια του, αλλά... τὰ ξανακατεβάζει με άστραπιαία ταχύτητα, κρατώντας ανάμεσά τους τὸ πελώριο καρπούζι!

Ή... σύγκρουσις τοῦ καρπούζιου με τὸ κεφάλι τοῦ Γερμανοῦ είναι κωμική!

Ό στρατιώτης ζαλίζεται λίγο άπό τὸ σφοδρὸ τοῦτο χτύπημα.

Άλλά εκείνο πού τὸν ένοχλεῖ πιὸ πολύ, είναι τὰ άφθονα ζουμιὰ καί τὰ κακούτσια, πού τοῦ λούζουν τὸ πρόσωπο, έμποδίζοντάς τον να δῆ!

Τραβάει βλαστημώντας τὴ σκανδάλη, μα οι σφαίρες του δέν βρίσκουν στόχο. Φεύγουν μακριά, στα κούφια, ενώ ό Άτσίδας έχει μανιάσει.

— Έσύ φταίει, έγκώ χάνει - χάνει ντικός μου καρπούτζι!, όρύεται.

Δένει τὰ δάχτυλα καί τῶν δυὸ χεριῶν του σε μιὰ πελώρια γροθιά, τὴ σηκώνει ψηλά καί τὴν κατεβάζει με όλη του τὴ δύναμη!

Τὸ κεφάλι τοῦ Γερμανοῦ τρίζει κάτω άπ' αὐτὸ τὸ δεύτερο χτύπημα.

Τὸ κρανίό του κομματιάζεται καί τὰ μυαλά του πολτοποιοῦνται.

Πέφτει μονόκόμματος σαν κεραυνοβολημένος δίπλα στὸ σπασμένο καρπούζι.

Ό άστεῖος νέγρος κυττάζει για λίγο, σαν άποβλακωμένος. Φαίνεται πολὺ λυπημένος κι' έτοιμος να βάλη τὰ κλάμματα. Μουρμουρίζει:

— Κρίμος! Όραίο - ώραίο καρπούτζι, πῆγες... χαμένο! Κρίμος!

Καί ξαναρχίζει τὸν δρόμο του, αλλά λίγα μέτρα πιὸ κάτω, μόλις ξεμακραίνει άπό τὴ λόχη, βλέπει τὸν πιθηκάνθρωπο, πού κυλιέται χάμω οὐρλιάζοντας, με τὰ πόδια τσακισμένα άπ' τὴς σφαίρες τοῦ Ζαγούρ!

‘Ο ‘Ατσίδας τὸν πλησιάζει μὲ μάτια, ποὺ πετάνε φωτιές θυμοῦ.

— Ποῦ εἶναι κύριος Μαλόα; τὸν ρωτάει τράντᾶζοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσό. ‘Εσύ ὄχι λέει ἐμένα, ποῦ εἶναι κύριος Μαλόα, ἐγκὼ πετάνει ἐσένα! ‘Ακούει; ‘Εγκὼ σκοτώνει - σκοτώνει ἐσένα! ‘Εγκὼ... ὦ... ὦ... Τζανούρ!

Διακόπτει τὶς ἀπειλές του καὶ προφέρει μὲ πολὺ φόβο τὸ ὄνομα.

‘Η τρομερὴ κλωτσιὰ ποὺ ἔχει φάει κάποτε ἀπὸ τὸν κτηνώδη Γερμανό, τὸν ἔχει τρομοκρατήσσει. Γι’ αὐτὸ καὶ τώρα γουρλώνει τὰ μάτια του φοβισμένα, καθὼς τὸν βλέπει νὰ ξεμακραίνῃ μέσα στὰ κλαδιὰ καὶ στὰ χόρτα τῆς ζούγκλας, τὰ μισοκάμμένα ἀπὸ τὶς ἐκρήξεις.

Πρώτη του σκέψις εἶναι νὰ φύγῃ. ‘Αμέσως, ὅμως, ξεχωρίζει τοὺς ἄλλους Γερμανοὺς ποὺ μεταφέρουν τὸν ἀναίσθητο Τάργκα καὶ τὴν Μαλόα.

— Κύριος Τάργκα... κύριος Μαλόα!, ψιθυρίζει ὁ κωμικὸς νέγρος, κι’ αὐτὴ τῆ φορὰ θέλει νὰ κλάψῃ στὰ σωστά. Τζανούρ πετάνει - πετάνει κύριος Τάργκα, κύριος Μαλόα, ἐγκὼ μείνει - μείνει μόνο, ὀρφανός!

Δὲν τοῦ κάνει καρδιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους του φίλους καὶ νὰ φύγῃ. Γρήγορα - γρήγορα σκαρφαλώνει σ’ ἓνα δέντρο. ‘Απὸ ψηλὰ διακρίνει καλύτερα τὴ συνοδεία. Κι’ ἀπὸ κλαδιὸν σὲ κλαδιὸν τὴν παρακολουθεῖ μὲ πολλὴ προσοχή. Σὲ λίγο τὰ δέν-

τρα τελειώνουν. ‘Ενα μεγάλο ξέφωτο ἀπλώνεται καταμεσῆς τοῦ δάσους! ‘Ο ‘Ατσίδας τὸ κυττάζει βλακωδῶς. ‘Επειτα, ὅμως, σιγὰ - σιγὰ θυμάται. Κι’ ἄλλη φορὰ ἔχει ξανάρθει ὡς ἐδῶ. Αὐτὴ εἶναι ἡ φωλιὰ τοῦ Ζανούρ. Μὲ τὰ ξυλόσπιτα, μὲ τὶς ἀποθήκες καὶ μὲ τὰ μηχανήματα, ποὺ βγάζουν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

‘Ο ἥλιος ποὺ πέφτει κάθετα, φωτίζει δυνατὰ ὅλα τοῦτα τὰ παράδοξα δημιουργήματα τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ ξεφύτρωσαν στὴν καρδιὰ τῆς ζούγκλας!

‘Η συνοδεία προχωρεῖ ἀργὰ καὶ φτάνει στὴ μέση τοῦ ξέφωτου.

‘Εκεῖ οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ, ἀρχίζουν νὰ δίνουν τὶς πρώτες βοήθειες στὴ Μαλόα καὶ στὸν Τάργκα.

Τοὺς βρέχουν τὰ πρόσωπα μὲ δροσερὸ νερό. Τοὺς κάνουν ἐντριβές.

Πρῶτο τὸ ‘Ελληνόπουλο βγάζει ἓνα βαθὺ στεναγμὸ κι’ ἀνοίγει τὰ μάτια.

Σὲ λίγο συνέρχεται κι’ ἡ ἀγαπημένη του συντρόφισσα, — ἡ Μαλόα!

Κι’ οἱ δυὸ δὲν μποροῦν, στὴν ἀρχή, νὰ θυμηθοῦν ποῦ βρίσκονται. Κυττάζουν γύρω μὲ ἀπορία καί, ξαφνικά, τὰ βλέμματά τους συναντιοῦνται.

— Τάργκα!, φωνάζει σπαραχτικὰ τὸ ξανθὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας.

— Μαλόα!, κάνει ὁ Τάρ-

γκα. Πώς βρεθήκαμε στα χέρια του Ζανούρ;

“Ορθιος ὁ τερατώδης Γερμανὸς, μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν ἀπὸ ἱκανοποίησι, ἀπολαμβάνει τὸν θρίαμβό του, χτυπώντας μὲ τὸ μαστίγιο τὶς μπότες του. Ἡ ἔκφρασί του αὐτὴ τῆ στιγμῆ εἶναι στυγνὴ κι’ ἀποκρουστικὴ.

— Εἶχα δώσει ἐντολὴ στὸ Διάβολο, νὰ σὰς κουβαλήσῃ! τοὺς ἐξηγεῖ μὲ μιὰ φωνὴ φιλική, μαλακή. Καὶ, ὅπως κάνει πάντοτε, μὲ ἄκουσε καὶ τώρα! “Ε, εἶναι πιά καιρὸς νὰ τελειώσω μὲ σὰς! Ἄρκετὰ μὲ παιδέψατε! “Εχω τόσες βδομάδες στὴ ζούγκλα καὶ κον-



...καὶ τὰ δύο του χέρια ἐνώνονται στὸ σημεῖο, ποὺ τὸν χτύπησε τὸ βέλος.

τεύω, ἐξ αἰτίας σας, νὰ λησμονήσω τὸν πραγματικὸ σκοπὸ ποὺ μ’ ἔκανε νὰ κουβαληθῶ ἐδῶ - κάτω! Πρέπει νὰ τελειώσω τὰ πειράματά μου, μὲ τὶς ρουκέττες, ποὺ θὰ περιέχουν δισεκατομμύρια μικροβίων χολέρας! Ἡ Εὐρώπη θ’ ἀπόκανε πιά περιμένοντας νέα μου! Καιρὸς ν’ ἀρχίσω νὰ τῆς στέλνω ἀπὸ δῶ, τὰ ἱπτάμενα ἐπισκεπτήριά μου! Θὰ φτάνουν ἐκεῖ νυχτα, θὰ ρίχνουν τὸ θανατηφόρο περιεχόμενό τους καὶ θὰ ξαναγυρίζουν ἐδῶ, χωρὶς νὰ τὰ παίρνη κανεὶς εἶδησι! Ὁ Θάνατος κι’ ἡ Φρίκη θὰ θερίσουν τὸν Κόσμο! Καὶ, τότε, θὰ ἐπιβάλω τοὺς ὄρους μου! Ἀλλά, πρὸς τὸ παρόν, εἶναι καιρὸς νὰ ξεμπερδεύω μὲ σὰς. Θὰ σὰς ἐτοιμάσω ἓνα θάνατο ὠραῖο, χαριτωμένο καὶ πολὺ ἐντυπωσιακό. Νά, κυττάξετε ἐκεῖ!

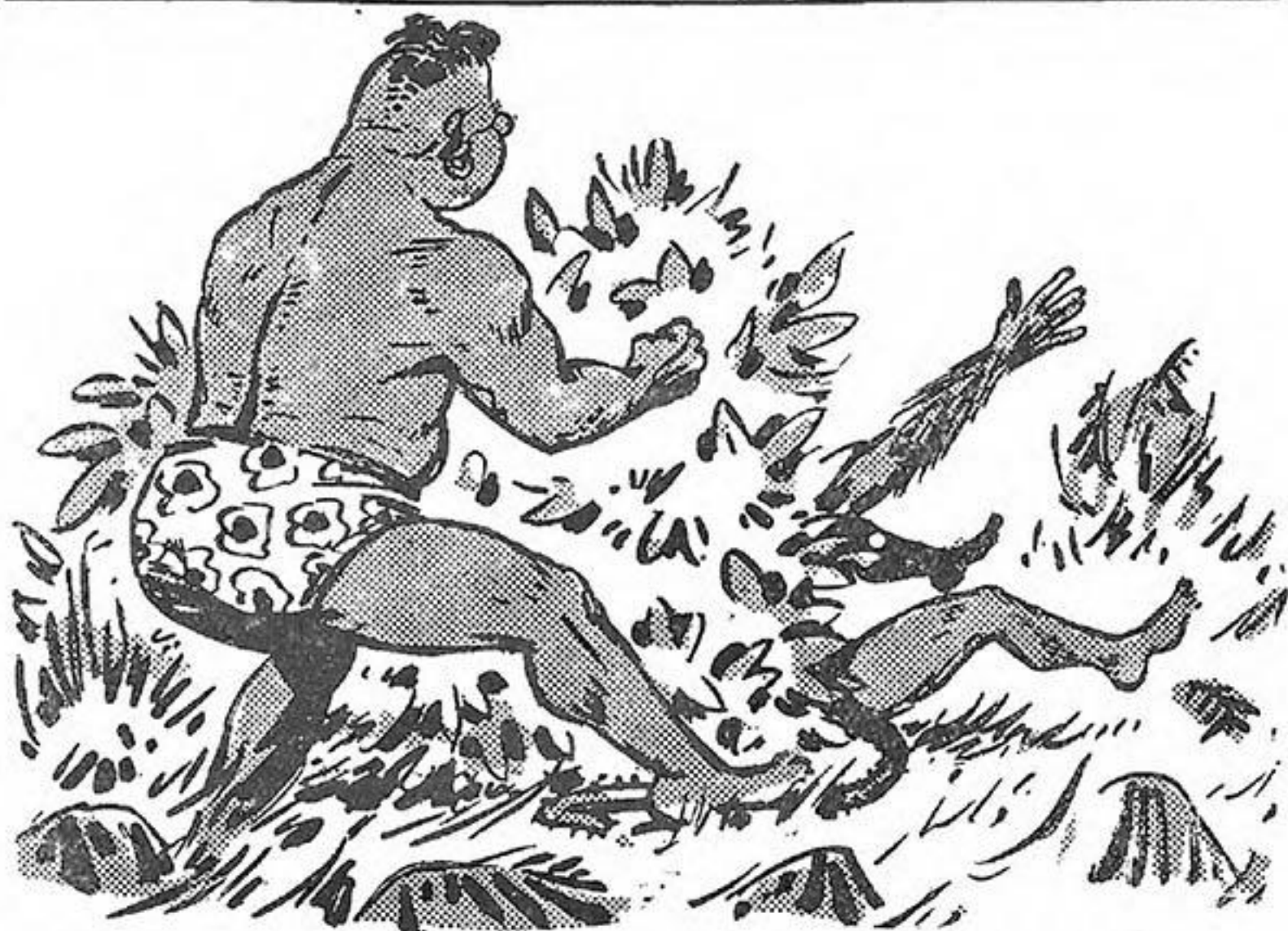
Ἄσυναίσθητα γύρισαν τὰ κεφάλια τους καὶ κύτταξαν κι’ οἱ δύο.

“Ολοὶ σχεδὸν οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες εἶχαν ἀποσυρθῆ πρὸς τὸ δάσος ποὺ ξετυλιγόταν ἀπ’ τὴν ἄλλη πλευρά, — πρὸς τὸ μεγάλο ποτάμι — καὶ δούλευαν ἀκούραστα συνδέοντας ἄπειρα μικρὰ χαλύβδινα ἀντικείμενα μ’ ἓνα μεγάλο καλώδιο!

— Γρήγορα παλιογούρυνα!, κραύγασε ὁ Ζανούρ. Κάντε πιὸ γρήγορα!

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Τάργκα, ἄρχισε νὰ τοῦ ἐξηγῆ φιλικά:

— Αὐτὰ τὰ χαλύβδινα ἀντικείμενα ποὺ βλέπεις, εἶναι...



Σηκώνει τὴν πλατειὰ ποδάρια του καὶ πατάει δυνατὰ τούτο τὸ παράξενο τοιχωτὸ φίδι.

ἐμπρηστικὲς βόμβες κολοσιαιῆς δυνάμεως! Τὶς τοποθετῶ ἐκεῖ καὶ τὶς συνδέω ὅλες μ' ἓνα κεντρικὸ καλώδιο. Ἡ ἄκρη τοῦ καλωδίου αὐτοῦ φτάνει στὸ ἀρχηγεῖο μου καὶ καταλήγει σ' ἓνα κουμπάκι. Ἔ, λοιπόν, πατώντας αὐτὸ τὸ κουμπάκι, μπορῶ νὰ σταματήσω ὁλόκληρη στρατιὰ ἰθαγενῶν ἢ ἀγρίων θηρίων, ποὺ θὰ ἔκαναν ἐπίθεσι ἐναντίον μου! Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο θὰ τοὺς κάνω ὅλους κάρβουνο! Σκέψου τώρα, τί μεγάλη τιμὴ ἐτοιμάζω γιὰ σένα καὶ τὴ συντρόφισσά σου τὴν ὀμορφὴ Μαλόα! Θὰ σὰς κάψω μέσα σ' αὐτὸ τὸ καμίνι, ποὺ μποροῦν νὰ καοῦν χιλιάδες ἄλλων κοινῶν ἀνθρώπων! Θὰ τὸ ἀνάψω, γιὰ τὸ... χατή-

ρι σας! Ἐλπίζω, πὼς αὐτὸ θὰ τὸ ἐκτιμήση ὁ φίλος μου ὁ Τάργκα πρὸ πάντων! Καὶ πὼς θὰ βρῆ νὰ πῆ δυὸ καλὰ λόγια γιὰ μένα, στὸ... Διάβολο, ποὺ θὰ πάη! Ἔτσι, χά, χά, χά!

Καὶ ὁ τερατώδης Γερμανὸς ξέσπασε σ' ἓνα γέλιο τρανταχτὸ, ἀπαίσιο!

Στὸ μεταξύ οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ συνέχιζαν τὴν φριχτὴ δουλειά τους.

Ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη οἱ ἐκρηκτικὲς βόμβες συνδέονταν μὲ τὸ κεντρικὸ καλώδιο, ποὺ ξεκινοῦσε σὰν λεπτὸ μαῦρο φίδι, ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο τοῦ Ζανούρ.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ριγμένο καταγῆς καὶ ἀκίνητο μέσα στὰ φοβερὰ δεσμὰ

του, διατηρούσε άκέραια τήν ψυχραιμία καί τὸ θάρρος του.

Τὸ μυαλό του δούλευε ἄοκνα καί τὸ μάτι του ἔπαιζε παντοῦ!

Ξαφνικὰ μιὰ λάμψι σπάθισε τήν ἡλιόλουστη μέρα. Μιὰ δυνατὴ λάμψι.

Τὰ δυὸ φρύδια τοῦ Τάργκα ἔσμιξαν μὲ ἀπορία. Τί νὰ ἦταν τάχα αὐτὴ ἡ λάμψι; Ἦταν καθρέφτισμα τοῦ ἡλίου πάνω σὲ κανένα γυαλὶ ἢ σὲ κάποιαν ἐπιφάνεια ἀκίνητου νεροῦ; Στὴν ἀρχὴ τὸ Ἑλληνόπουλο πίστεψε σ' αὐτὴ τὴν ἐξήγησι. Ἐπειτα, ὅμως, ἐπρόσεξε, πὼς αὐτὴ ἡ λάμψι δὲν ἦταν ἀκίνητη. Ἀστραφτεκί' ἔσβηνε κάθε τόσο. Ἐμοιάζε σὰ νὰ δίνῃ σήματα! Ὁ Τάργκα συγκράτησε τὴν ἀναπνοή του κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρακολουθῆ μὲ προσοχή.

Ἦταν μιὰ λάμψι, πότε πολὺ γοργή καί πότε μεγαλύτερης διαρκείας. Στιγμές-στιγμές ἔσβηνε ἐντελῶς!

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου χοροπήδησε μέσα στὸ πλατὺ στέρνο του! Αὐτὰ ἦταν φωτεινὰ σήματα τοῦ Μόρς, ποὺ δίνονταν μὲ ἀντανάκλασι τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου!

Ὁ Τάργκα ποὺ εἶχε ζήσει τόσα χρόνια μέσα στὸ καράβι τοῦ παποῦ του, ἤξερε νὰ διαβάξῃ τὰ σήματα τοῦ Μόρς καλύτερα ἀπὸ ὅ,τι διάβαζε τὸ ἴδιο τ' ὄνομά του. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρχισε νὰ τὰ μεταφράζῃ!

«Ἐ... γ... ὦ... ἐγὼ... εἶ... μ... α... ἰ... εἶμαι... ὁ... Ἄ... τ... σ... ἰ...

δ... α... ς... Ἀτσίδας! Β... ρ... ἰ... σ... κ... ο... μ... α... ἰ, βρίσκομαι, π... ἄ... ν... ὦ... , πάνω, σ... τ... ὁ, στό, δ... ἔ... ν... τ... ρ... ο, δέντρο!».

Ἔτσι, μεταφράζοντας τὰ σήματα γράμμα πρὸς γράμμα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, πῆρε ὅλο τὸ μήνυμα τοῦ Ἀτσίδα, ποὺ εἶχε μάθει κι' αὐτὸς τὰ σήματα τοῦ Μόρς, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ καράβι.

Κι' αὐτὸ τὸ χαρούμενο μήνυμα ἔλεγε κατακάθαρα τὰ ἐξῆς:

«Κύριος Τάργκα ἐσὺ τραβηχτὴ δεξιά. Ἐγκὼ εἶναι πάνω σὲ δέντρος, ντικὸς μου φακὸς ντὲν μπορεῖ φτάσει ἐσένα. Ἐσὺ τραβηχτὴ ντεξιά, ἐγκὼ ντικὸς μου φακὸς κάψει - κάψει ντικὸς σου χορτόσκοινός, λευτερῶσει - λευτερῶσει ἐγκὼ ἐσένα!».

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν χρειαζόταν νὰ μάθῃ περὶ σσότερα.

Ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι, ποὺ ξεπηδοῦσαν οἱ λάμπεις, καθώρισε σὲ ποιοῦ περίπου σημείον βρισκόταν κρυμμένος ὁ κωμικὸς νέγρος.

Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἐπειτα ἄρχισε ν' ἀφήνῃ ἀνάλαφρους βόγγους καί νὰ κάνῃ μορφασμούς, σὰ νὰ τὸν πονοῦσαν τὰ χορτόσκοινα, ποὺ τὸν τύλιγαν, βυθισμένα μέσα στὶς σάρκες του.

Ὁ Ζανούρ, ποὺ εἶχε κάπως ξεμακρύνει, τὸν κύτταξε μὲ περιέργεια.

— Βογγᾶς; τοῦ φώναξε. Τ'

ἄτιμα τὰ χορτόσκοινα κόβουν σὰν πριόνια!

Τὸν κύτταξε λίγο χαμογελῶντας μὲ ἡδονή. Καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Κάνε λίγην ὑπομονή, ἀδερφάκι! Σὲ λίγο θὰ μπῆς σ' αὐτὸ τὸ καμίνι καὶ θὰ βγῆς κάρβουνο! Σὲ βεβαιώνω, πῶς τὰ κάρβουνα δὲν πονᾶνε καθόλου, ὅσο δυνατὰ κι' ἂν τὰ δέσης μὲ τὰ... χορτόσκοινα! Χά, χά, χά!

Ὁ Τάργκα δὲν ἀπάντησε καθόλου, μόνο δυνάμωνε τοὺς βόγγους του.

Σὲ λίγο ἄρχισε, δεμένος καθὼς ἦταν σὰν λουκάνικο, νὰ κυλιέται ἀπάνω στὸ χῶμα. Πήγαινε λίγο μακρύτερα καὶ ξαναγύριζε στὴ θέσι του.

— Ἀνακουφίζεσαι ἔτσι; τοῦ φώναξε εἰρωνικᾶ ὁ Ζανούρ. Σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ παριστάνης τὸ... βαρελάκι ὅσο θέλεις! Κυλήσου, μὲ τὴν ψυχὴ σου!

Καὶ πάλι τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν ἔδωσε καμμιά ἀπάντησι.

Ὁ Ζανούρ ἀφοῦ τὸν παρακολούθησε λίγο μὲ τὸ μάτι, διασκεδάζοντας μὲ τὴν ἀγωνία του, ἀπομακρύνθηκε γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ δουλειὰ τῶν στρατιωτῶν. Προηγούμενως, ὅμως, εἰδοποίησε ἕναν σκοπό.

— Ἄκου δῶ!, τοῦ εἶπε. Νὰ πηγαίνης ἀπὸ κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν διαβολο-Ἑλληνα! Γιρόσεχέ τον μὴν κατρακυλήσῃ κοντὰ σὲ καμμιά κοφτερὴ πέτρα καὶ πριονίσῃ τὰ χορτόσκοινά του! Μ' ἄκουσες, παλιογούρουνο;

Ὁ ἄλλος ἔσπευσε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ὁ Τάργκα, ποῦ τὴν ἄκουσε, εἶχε μάτια τέσσερα: κυλιόταν πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἤθελε, ἀποφεύγοντας νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸ παραμικρὸ πετραδάκι, γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τις ὑποψίες τοῦ Γερμανοῦ, ποῦ τὸν φρουροῦσε!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα τὸ Ἑλληνόπουλο ἦταν στὸ κατάλληλο σημεῖο.

Ἐκεῖ ἄφησε ἕνα βόγγο βαθύ, σὰ νὰ βγαίνει μαζὶ καὶ ἡ ψυχὴ του.

— Ὦχ! Πονάω! Πονάω!, μονολόγησε, χρησιμοποιῶντας Γερμανικὴ γλῶσσα.

Ὁ βάρβαρος Γερμανὸς σικοπὸς τὸν ἄκουσε. Τράβηξε πίσω τὸ πόδι του καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ τρομερὴ κλωτσιά. Ἐπειτα τοῦ φώναξε βάνουσα:

— Πάψε, λοιπόν, νὰ κατρακυλᾶς, βῶδι! Τὴν ὄρεξι σου θαρρεῖς πῶς ἔχω;

Ὁ Τάργκα πόνεσε ἀπ' τὴν κλωτσιὰ ποῦ δέχτηκε. Τὰ δόντια του ἔτριξαν καὶ τὰ μαῦρα μάτια του ἄστραψαν ἀπὸ θυμό. Ὡστόσο δὲν εἶπε λέξι.

— Ἄχ!, ἔκανε μόνο κι' ἔμεινε στὴ θέσι του ἀσάλευτος, σὰν μαρμάρινος.

Ὁ Γερμανὸς φρουρὸς ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες γύρω του, κοντὰ του.

ΚΕΦ. 6. Ὅπου ἀποδεικνύεται πῶς ὅποιος σκάβει λάκκο γιὰ τὸν ἄλλο, πέφτει μέσα ὁ ἴδιος!

Α ὄρατη μέσα στὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ καφτὴ ἀχτίδα τοῦ φακοῦ, ποῦ συγκεντρώνει

μέσα της ὅλη τῆ θερμότητα τοῦ τροπικοῦ ἡλίου, φτάνει ὡς τὸν Τάργκα.

Κρυμμένος μέσα στὰ φύλλα τοῦ δέντρου ὁ Ἀτσιδάς, κάνει τὴ δουλειά του.

Τὸ χέρι του κρατάει τὸν φακό, ἀλλὰ τρέμει λίγο, ἀπὸ τὴν ταραχή.

Ἔτσι ἡ πύρινη ἀχτίδα ξεφεύγει κάθε τόσο ἀπ' τὸ χορτόσκοινο, πού εἶναι ὁ στόχος της καὶ καρφώνεται, σὰν ἀναμμένη βελόνα στὴ σάρκα τοῦ Τάργκα!

Σὲ λίγο ἓνας ἀνάλαφρος καπνὸς ξεπηδάει ἀπ' τὸ σημείο, στὸ ὁποῖο ἡ καφτὴ ἀχτίδα τοῦ φακοῦ ἀγγίζει τὸ χορτόσκοινο. Σὲ λίγο μιὰ μικρὴ λάμψη σπιθίζει στὸ σημείο αὐτό. Μιὰ λάμψη πού τρεμοπαίζει, τσιτσιρίζει, πετάει φωσφορισμοὺς καί, ξαφνικά, γίνεται μιὰ τοσηδὰ φλόγα.

Τὸ στερεὸ χορτόσκοινο κατατρώγεται ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς φωτιάς!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνασαίνει βαθειὰ καὶ συγκεντρώνεται.

Ἡ μεγάλη στιγμή ἔχει φτάσει! Κάνει μιὰ τελικὴ προσπάθεια, τεντώνει τὰ μπράτσα του, φουσκώνει τοὺς μυῶνες του καὶ τὸ δέρμα του κοκκινίζει ὀλόκληρο ἀπὸ τὴν προσπάθεια. Τὸ χορτόσκοινο δὲν ἀντέχει. Στὸ σημείο πού τὸ ἔχει φάει ἡ φωτιὰ ἀκούγεται ἓνα ξερὸ «κράκ»!

Τὰ δεσμὰ σπᾶνε! Ὁ Τάργκα μένει ἀμέσως ἀκίνητος, ἀπαθής!

Ὁ Γερμανὸς φρουρὸς κάτι

ἀκούει. Ἀλαφιασμένος τρέχει κοντά.

Καὶ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο τινάζεται σὰν μανιασμένη τίγρις!

Τὸ σπασμένο χορτόσκοινο γλυστράει ἀπὸ τὰ μπράτσα του.

Τὰ χαλύβδινα δάχτυλά του ἀρπάζουν τὸν Γερμανὸ ἀπ' τὰ πόδια. Ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σημείο τῶν ἀστραγάλων. Καὶ τὸν τραβᾶνε μὲ ἀπερίγραπτη δύναμι! Τὸ ἔδαφος χάνεται κάτω ἀπ' τὰ πέλματα τοῦ στρατιώτη. Τὸ κορμί του, μὲ ὄλο του τὸ βάρος, γέρνει πίσω καὶ πέφτει ἀνάσκελα. Τ' ὄπλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ κυλιέται καταγῆς. Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ τρόμου τοῦ ξεσκίζει τὸ λαρύγγι! Μιὰ κραυγὴ πού καμπανίζει ἀπαίσια σ' ὅλη τὴ γύρω περιοχὴ καὶ ξυπνάει τὸν ἀντίλαλο τοῦ δάσους!

Ὁ Ζανούρ ἀπὸ μακρὰ τὴν ἀκούει κι' ἀναπηδάει, σὰ νὰ τὸν δάγκωσε κόμπρα!

Στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Τάργκα ὄρθιο κι' ἐλεύθερο, νὰ χύνεται σὰν σίφουνας ἀπάνω στὸν στρατιώτη, πού εἶναι πεσμένος στὴ γῆ ἀνάσκελα!

Τὰ μάτια τοῦ Ζανούρ γουρλώνουν ἀπ' τὴν πολλὴ κατάπληξι.

Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ, πῶς συνέβη αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο θαῦμα!

Ὡστόσο δὲν χάνει τὸν καιρὸ του σὲ ἀπορίες. Τραβάει γοργὰ τὸ περιστροφὸ του, σκοπεύει καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη. Ἡ σφαῖρα του παίρνει

μὲ ἀκρίβεια τὸν στόχο τοῦ Τάργκα. Σκίζει τὸν ἀέρα σφυρίζοντας ἀπαίσια. Καὶ βυθίζεται στὴ σάρκα τοῦ... Γερμανοῦ στρατιώτη, ποὺ στὸ μεταξὺ τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν εἶχε ἀρπάξει μὲ τὰ πανίσχυρα μπράτσο του καὶ τὸν χρησιμοποιοῦν γιὰ ἀσπίδα!

Τὰ ἐπόμενα δευτερόλεπτα γεμίζουν ἀπὸ ἓνα θανάσιμο πυρετό!

Ὁ Ζανούρ πυροβολεῖ λυσσασμένα, κυλώντας τοὺς συντρόφους του, μὲ ἄγριες κραυγές, σὲ πολεμικὸ συναγερμό!

Ἀλλὰ κι' ὁ Τάργκα δὲν ἀφήνει οὔτε στιγμή νὰ πάη χαμένη!

Μέσα στὸ ἔξυπνο μυαλό του εἶναι καταστρωμένο ὀλόκληρο τὸ σχέδιο τῶν κινήσεων ποὺ πρέπει νὰ κάνη. Ρίχνει ἐπάνω του τὸν, νεκρὸ πιά, Γερμανὸ φρουρό, ἔτσι ποὺ νὰ τὸν σκεπάζη ἀπὸ τις σφαίρες τοῦ Ζανούρ. Κι' ἀρχίζει νὰ φεύγη σὰν ἀνεμοστρόβιλος, πρὸς τὸ ξυλόσπιτο, στὸ ὁποῖο ἔχει ἐγκαταστήσει τὸ «στρατηγεῖο» του ὁ τρομερὸς Γερμανός.

Ὁ Ζανούρ μαντεύει τοὺς σκοπούς τοῦ Τάργκα καὶ γεμίζει πανικό.

Χωρὶς νὰ πάψη νὰ πυροβολῇ, τρέχει κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο σημεῖο.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, μ' ὅλο τὸ βάρος τοῦ σκοτωμένου Γερμανοῦ, τρέχει σὰν ἀνεμοστρόβιλος κι' ὁ Ζανούρ μένει πολὺ πίσω.

Τὴν ἄλλη στιγμή ὁ Τάργκα βρίσκεται κιόλας στὸ μικρὸ ξυλόσπιτο.

Πετάει ἀπὸ πάνω τὸ πτώμα καὶ μπαίνει μέσα.

Κυττάζει γύρω του ἀλφιασμένος. Στὸν τοῖχο ὑπάρχει ἓνα ταμπλὸ γεμάτο ἠλεκτρικὲς συσκευές. Ἀπὸ κεῖ ξεκινοῦν δυὸ καλώδια. Τὸ ἓνα φεύγει ἔξω ἀπὸ τὸ ξυλόσπιτο. Τὸ ἄλλο φτάνει στὸ χοντροφτιαγμένο ξύλινο τραπέζι τοῦ Ζανούρ καὶ καταλήγει σ' ἓνα κουμπί!

Ὁ Τάργκα πέφτει ὀλόκληρος πάνω στὸ κουμπὶ τοῦτο.

Τὸ πιέζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Ἡ ἀγωνία κάνει τὴν καρδιά του νὰ σπαρταράη καὶ τὰ μάτια του νὰ λάμπουν.

Τὴν ἴδια στιγμή φαίνεται στὴν πόρτα ἢ τετράγωνη σιλουέττα τοῦ τρομεροῦ Γερμανοῦ. Τὸ περίστροφό του εἶναι προτεταμένο. Τὸ δάχτυλό του τραβάει τὴ σκανδάλη. Φωτιά κι' ἀτσάλι ξεπηδᾶνε ἀπὸ τὴν κάννη! Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἀπ' ἔξω μιὰ τρομαχτικὴ ἔκρηξι! Ταυτόχρονα ὁ Τάργκα πέφτει στὰ γόνατα, πίσω ἀπὸ τὸ χοντρὸ τραπέζι. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ζανούρ τοῦ ἔχει τρυπήσει τὶς μυϊκὲς μᾶζες στὸν ὦμο. Τὸ αἷμα πηδάει σὰν κόκκινο συντριβάνι. Ὁ τρομερὸς Γερμανὸς ἀφήνει ἓνα μουγκρητὸ θριάμβου καὶ λύσσας. Χυμάει σὰν θύελλα στὸ ξυλόσπιτο, ἔτοιμος νὰ ξαναπυροβολῇ!

Ἀλλὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, παρ' ὅλο τὸ τραῦμα του, μαίνεται.

Ἀνασηκώνεται ἀστραπιαῖα σηκώνοντας μαζί του ὅλο τὸ βαρὺ ξύλινο τραπέζι. Μὲ μ' ἓν

ἀδάμαστη δύναμι τὸ πετάει μπροστά!

Ὁ Ζανούρ, πού μόλις αὐτὴ τὴ στιγμή χυμάει μέσα στὸ ξυλόσπιτο, δέχεται κατάστηθα τὸ πελώριο ἐπιπλο, πού ἔχει ὄρμη καὶ δύναμι βλήματος, ἐξακοντισμένου ἀπὸ πυροβόλο ὄπλο!

Ὁ τετράγωνος Γερμανὸς σωριάζεται χάμω, ἀλλ' ἀμέσως, λὲς κι' ὁ ὄγκος του εἶναι φτιαγμένος ἀπὸ λάστιχο, τινάζεται ὀρθός, μὲ μάτι θολὸ καὶ μούτρο ἀγριεμένο.

Ἀλλὰ τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο μοιάζει μὲ θηρίο μαινόμενο.

Πηδάει ἐπάνω στὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του καὶ τὸν χτυπάει στὸ πρόσωπο μὲ τὶς δύο του γροθιές. Ὁ Ζανούρ ὑποχωρεῖ μουγκρίζοντας, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει πῶς μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὸν ἀναρπάζει στὸν ἀέρα καὶ τὸν στριφογυρίζει ἀκατάσχετα!

Ὁ κόσμος χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια του. Οἱ μυῶνες τοῦ Τάργκα δὲν ξέρουν παίγνιδια. Τὸν σηκώνουν ἀκόμα πιὸ ψηλὰ καὶ τὸν χτυπᾶνε μὲ μιὰ πρωτοφανῆ λύσσα στὴ γῆ! Κι' ἀμέσως τὸν πιάνουν, τὸν ξαναψηφώνουν καὶ τὸν χτυπᾶνε γιὰ δεύτερη φορά.

Τώρα ὁ τερατώδης Ζανούρ μένει ἀκίνητος!

Τὸ φριχτὸ ἄτριχο τριγωνι-

κὸ κρανίο του ἔχει συντριβῆ.

Ὅλο του τὸ κεφάλι ἔχει γίνει μιὰ μᾶζα ἀπὸ αἷμα, κῶκαλα καὶ σάρκες!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνασαίνει!

Ἐπειτὰ χυμάει ἔξω ἀπ' τὸ ξυλόσπιτο. Ὅλη ἡ περιοχή πέρα ἀπὸ τὸ ξέφωτο, πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ φλέγεται! Κανεὶς ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς ὑπονομευτὲς δὲν ἔχει προλάβει νὰ ξεφύγῃ. Μέσα στὴν τεράστια θερμοκρασία πού προκαλοῦν οἱ ἐκρηκτικὲς βόμβες, ἔχουν γίνει ὅλοι κάρβουνο!

Ὁ Τάργκα τρέχει κοντὰ στὴ Μαλόα. Τὴ λύνει ἀπ' τὰ δεσμά της.

— Ἀγαπημένη μου!, τῆς λέει σφίγγοντάς τὴν στὴν ἀγκυλιά του.

Ἐκείνη εἶναι γεμάτη δάκρυά, ἀπὸ χαρὰ καὶ συγκίνηση.

— Ἀτσίδα!, φωνάζει ὁ Τάργκα. Ἀτσίδα!

Καὶ ὁ κωμικὸς νέγρος προβάλλει ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δάσους. Στὰ χέρια του κρατάει ἓνα καρπούζι καὶ τὸ κατακερματίζει μὲ τὰ δόντια του.

— Ἐγκὼ πεινάει!, λέει μόνο.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κι' ἡ Μαλόα γελᾶνε. Γύρω τους ἡ ζούγκλα εἶναι καὶ πάλι ἡσυχὴ, λευτερωμένη ἀπὸ τὴ φοβέρα τοῦ τρομεροῦ Ζανούρ!

ΤΕΛΟΣ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «ὑπερανθρώπου».

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Ἐγκὼ κατάλαβε ἐσένα πολὺ φοβᾶται - φοβᾶται ἐμένα! Ἐσὺ ὄκι τέλει ἔρτει τζούγκλα παλαίψη ἐμένα, ἐσὺ λέει - λέει Ἐλχίνα - Μελχίνα ὄκι ἀφήσει ἐσένα!

Ἐσὺ λέει κάνει μήνυσι ἐμένα εἰσαγγελέα στείλει - στείλει ἀστροφύλακος - μαστροφύλακος μέσα τζούγκλα! Χά, χά, χά, χά! Ἀστροφύλακος ἐμένα πιάσει - πιάσει Νέος Ὑόρκος χώσει μέσα φυλάκος, κλειντώσει - κλειντώσει ἐμένα, ἀφήσει - ἀφήσει ἐμένα νηστικός! Ἐγκὼ πιάσει - πιάσει ἀστροφύλακος μέσα τζούγκλα, ντέσει-ντέσει ἀστροφύλακος πάνω σὲ κορμὸς ντέντρος, ἀφήσει - ἀφήσει πανθήρος φάει φάει ἀστροφύλακος!

Ἐπειτα πιάσει - πιάσει εἰσαγγελέα - μείσαγγελέα, ντώσει πολὺς πεπεόνις καὶ καρπούτζις καὶ ψητὸς τζαρκάντις, κάνει-κάνει αὐτὸ ἀγκαπάει ἐμένα, γίνει πολὺ-πολὺ καλὸ φίλο ἐμένα! Τότε ντώσει ἐγκὼ εἰσαγγελέα μήνυσι ἐσένα, εἰσαγγελέα - μείσαγγελέα πιάσει - πιάσει ἐσένα, κλειντώσει ἐσένα μέσα φυλάκος, ἀφήσει ἐσένα νηστικός, πετάνει ἐσένα πείνα!

Ἐγκὼ περιμένει, Κοντοστούπος, ἀστροφύλακος καὶ εἰσαγγελέας κάνει μήνυσι ἐσένα!

Πολὺ - πολὺ φίλο ντικό σου
ΑΤΣΙΝΤΑΣ

ΚΥΝΗΓΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τοῦ τεύχους 16 τοῦ «Τάργκα», ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα!

Εἶναι ἓνα τεύχος γεμᾶτο μυστήριον, αἰνίγματα καὶ γοργὴ δράσι, γεμᾶτο ἀπροσδόκητα ἐπεισόδια καὶ ἀριστουργηματικὴ πλοκὴ!

Ὁ Τάργκα, τὸ Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, συναντᾷ ἓναν καινούργιον ἀντίπαλον καὶ γνωρίζει τὴν τρομερὴν φυλὴν τοῦ Γαλάζιου Πηγαδιοῦ, ὅπου ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας καὶ ἡ ἀγαπημένη του Μαλόα βρίσκονται φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ Θάνατον!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 16 τοῦ «Τάργκα»!

“ Τ Α Ρ Γ Κ Α „

Ἄριθμ. 15.—ΔΡΑΧ. 2.000

Ἑβδομαδιαία Βιβλία
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
Ἄριθ. Τηλεφ. 36.373

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, πού εἶναι ἀνοικτὰ κάθε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Ἄρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊστάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ!

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιθυμία χιλιάδων παιδιῶν τῆς Ἑλ-δος πραγματοποιεῖται! Αὔριο κυκλοφορεῖ, σὲ μιὰ ὑπέροχη ἔκδοσι, ὁ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ 2 τεύχος τοῦ «Εἰκονογραφημένου Ὑπερανθρώπου» θὰ εἶναι ἓνα χάρια εἰκόνων καὶ δράσεως! 36 σελίδες! 130 εἰκόνες σχεδιασμένες ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη Βύρωνα Ἀπτόσογλου! Τετράχρωμα διπλᾶ καλλιτεχνικὰ ἐξώφυλλα! Διαβάζοντας τὸ 2 τεύχος τοῦ «Εἰκονογραφημένου Ὑπερανθρώπου» πού ἔχει τὸν τίτλο:

Ο ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

θὰ ἔχετε τὴν ἐντύπωσι ὅτι παρακολουθεῖτε ἓνα ὀλόκληρο περιπετειῶδες κινηματογραφικὸ ἔργο!

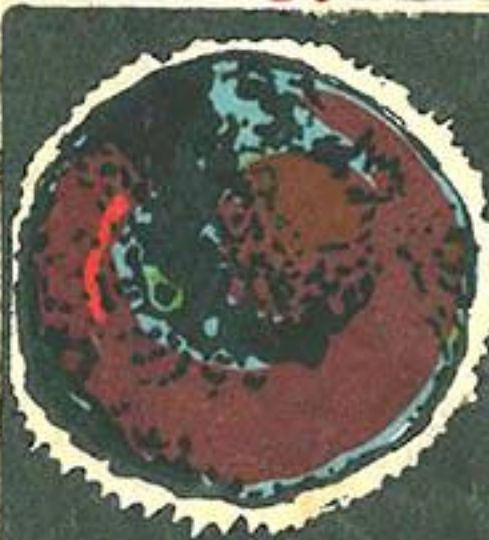
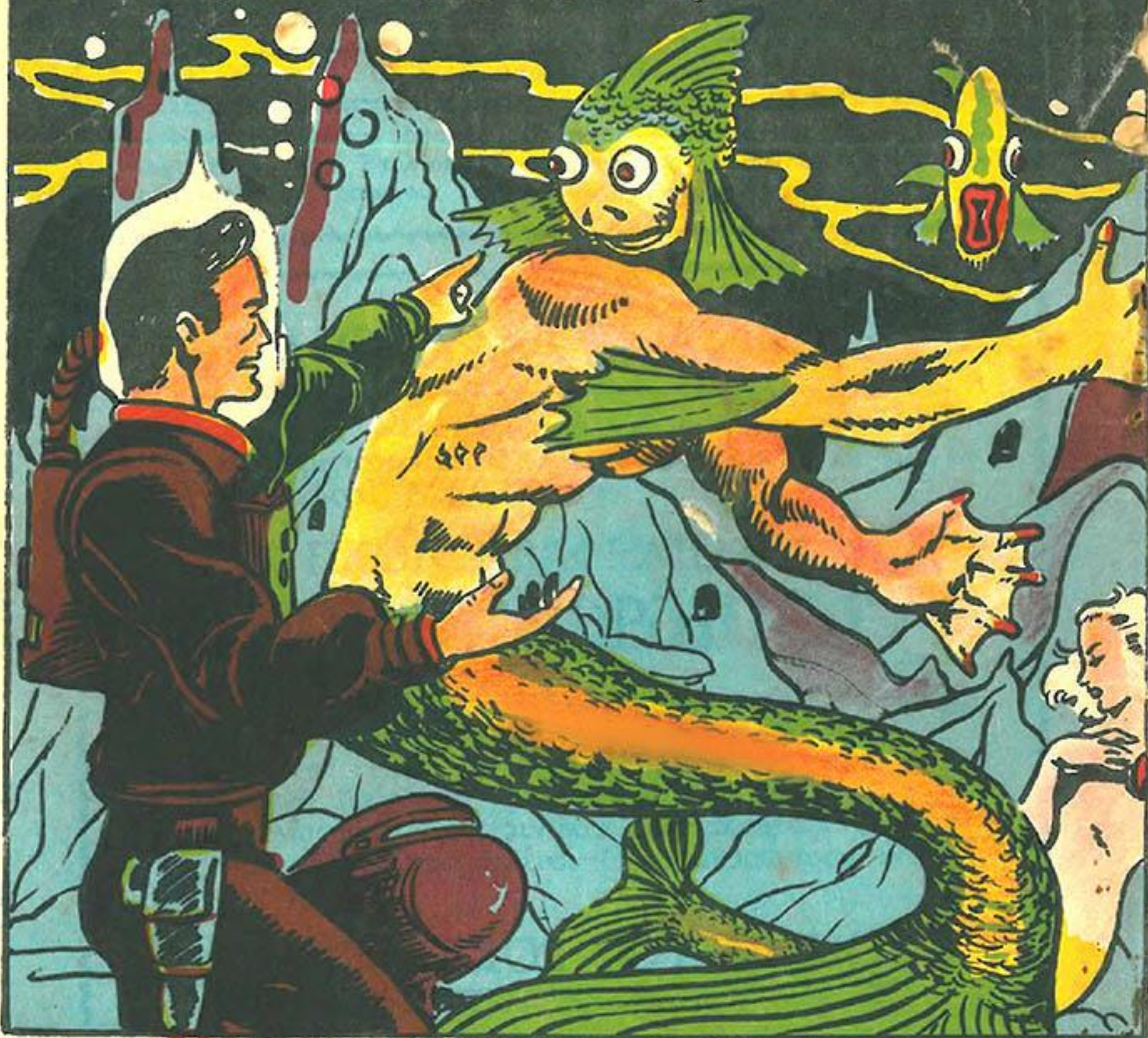
Θὰ κυκλοφορήσῃ σ' ὅλα τὰ περίπτερα ΑΥΡΙΟ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 10 Ὀκτωβρίου

Ἡ τιμὴ του θὰ εἶναι μόνο 2.000 ΔΡΑΧΜΕΣ !

Υ. Σ.: Λόγω τεχνικῶν δυσκολιῶν, τὸ 2 τεύχος τοῦ «Εἰκον. Ὑπερανθρώπου» θὰ κυκλοφορήσῃ στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ στὶς 22 Ὀκτωβρίου.

Η Ζωή σε Άλλους Κόσμους

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗ



ΑΦΡΟΔΙΤΗ, Ο ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ, ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΒΡΑΔΥΟΥ.....
ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΚΟΝΤΑ ΑΠ'ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΥΣ ΠΛΑΝΗ-
ΤΕΣ ΣΤΗ ΓΗ ΚΙ'ΟΜΟΣ ΞΕΡΟΥΜΕ ΠΟΛΥ ΛΙΓΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ΓΙΑΤΙ ΣΥΝΝΕΦΑ ΣΚΕΠΑΖΟΥΝ ΑΙΩΝΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΦΑ-
ΝΕΙΑ ΤΗΣ. ΠΙΣΤΕΥΕΤΑΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΑΠΟ ΝΕΡΟ,
ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΒΟΥΝΟΚΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΩΚΕΑΝΟΥΣ..... ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΤΣΙ, ΖΟΥΝ ΕΚΕΙ ΑΜΦΙΒΙΑ ΟΝ-
ΤΑ, ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΝΟΥΝ ΤΟ ΝΕΡΟ ΑΠΟ ΤΗ ΣΤΕΡΙΑ.
ΖΟΥΝ ΣΕ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΗΣ-
ΣΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΣΤΕΡΙΑ.
ΑΝΤΙΜΕΤΟΠΙΖΟΥΝ, ΣΥΧΝΑ, ΑΠΙΘΑΝΑ
ΤΕΡΑΤΑ!.....